СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.00 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK PRICE $1.00

РІК CX П'ЯТНИЦЯ, 1 СЕРПНЯ 2003 РОКУ ЧИСЛО 31 VOL. CX FRIDAY, AUGUST 1, 2003 No. 31

Червоне минуле тяжіє над Україною

Віктор Вовк, заступник директора Інституту сталого розвитку (Київ), асоційований дослідник „Worldwatch Institute" (Вашінгтон), і Томас Пру, головний редактор „World Watch", проаналізували політико-економічне становище України і її залежність від комуністичного минулого. Подаємо цей матеріял у перекладі з англійської мови з деякими скороченнями.

Коли минуло піднесення...

Більшість людей, що живуть у 27 посткомуністичних країнах Центральної та Східньої Европи (ЦСЄ) і колишнього СССР, сприйняли з радістю крах комунізму. Коли ж після падіння „залізної завіси" загальне піднесення вщухло, люди опинились перед примарою корупції, економічного занепаду й маштабної екологічної деґрадації, що залишились у спадок від попереднього режиму. Більше того, гнітюча державна контроля і бюрократизація протягом кількох поколінь поглибили у людей відчуття власного безсилля, недовіру до суспільних інститутів та апатію.

За цих обставин може видатися недоречним говорити про сталий розвиток. Але така розмова є вкрай необхідною. Люди, що живуть у посткомуністичних країнах, покладали великі сподівання на перехід до демократії і ринкової економіки, вірили, що така трансформація швидко змінить їх життя на краще. Однак нинішні реформи неспроможні відновити навіть попередній рівень життя, не говорячи вже про те, щоб його істотно підняти. Посткомуністичним країнам потрібне нове бачення привабливого майбутнього – кращого не тільки порівняно з важким сьогоденням, але кращого за ті перспективи, які здатний забезпечити нинішній курс. Багато проблем посткомуністичних країн можна побачити на прикладі України. Проте цю аналізу доречно розпочати з короткого історичного нарису, щоб пригадати історію СРСР та політику радянського уряду щодо свого народу і природного довкілля.

Радянський стиль стратеґії розвитку

Радянська політика економічного розвитку майже не приділяла уваги виробництву товарів для споживачів. Її метою було досягнення ідеологічного та військового домінування в світі, і в очах радянського керівництва це вимагало провідної ролі в галузях важкої промисловости, а не у виробництві телевізорів чи стереосистем. Наприкінці 1980-их років, незадовго до падіння комуністичної системи, промислові потужності з виробництва сталі в СРСР на 80 відс. перевищували відповідні потужності у США (160 млн. куб. тонн на рік проти 90 млн.), тоді як радянська економіка в цілому дорівнювала лише 1/8 частині американської.

Наголос на розвитку важкої промисловости супроводжувався безжалісною експлуатацією природних ресурсів, які вважалися безмежними і мали бути цілковито підпорядковані цілям розвитку. Однією з характерних рис цієї політики були величезні енергетичні субсидії, що тримали ціни на енергоресурси на рівні близько чверті їх реальної вартости. Разом із застарілими технологіями ці субсидії сприяли надмірному і марнотратному

(Продовження на стор. 5)

Помер Владика Ізидор Борецький

ПАРСИПАНІ, Н. Дж. – В одній із лікарень Торонто помер 23 липня, на 92-му році життя перший Єпископ епархії Української Католицької Церкви Торонто і Східньої Канади Владика Ізидор Борецький. Народився він 1 жовтня 1911 року в містечку Острівець, Тернопільська область. Теологічні студії закінчив у Львові та Мюнхені, був висвячений в 1938 році, тоді ж, за дорученням Митрополита Андрея Шептицького, приїхав до Канади. Спершу виконував священичі обов'язки в Саскачевані, а від 1939-го до 1948 року – в Бренфорді, Онтаріо. У березні 1948 року Папа Пій XII поділив велетенську українську католицьку епархію в Канаді на три апостольські екзархи та іменував двох нових єпископів – Ізидора Борецького для Східнього Екзархату і Андрея Роборецького як єпископа-помічника для екзарха Центрального Екзархату Архиєпископа Василія Ладики.

Вісім років після того, 3 листопада 1956 року, Папа Пій XII заснував українську католицьку Митрополію в Канаді, а апостольські екзархати підніс до епархій, іменуючи трьох апостольських екзархів, в тому числі й Ізидора Борецького, епархіяльними єпископами. З того дня аж до свого відходу у засвіти кир Владика Ізидор служив УКЦеркві в Канаді, а загалом Христовій Церкві Владика Ізидор присвятив 65 років свого життя. В останніх роках він здобув визнання як великий подвижник ідей Патріярха Йосифа та прихильник і оборонець патріярхального мирянського руху. Про смерть Єпископа Ізидора Борецького проголосив Верховний Архиєпископ УГКЦ Любомир кардинал Гузар 23 липня в соборі Успення Пресвятої Богородиці в Торонто, де відбувалася інсталяція нового єпископа УКЦ Стефана Віктора Хміляра.

Похоронні обряди проводив Верховний Архиєпископ Любомир в цьому ж соборі 26 липня, разом із новоіменованим Єпископом Стефаном, єпископами Пасічним, Якімчишином, Селевичем і Вівчарем з Української Католицької Церкви,

Бл. п. Владика Ізидор Борецький

Архиєпископом Амброзиком з римо-католицької архиєдієцезії Торонто, Єпископом Юрієм Каліщиком з Української Православної Церкви Канади, Архиєпископом Іваном Пасеком з епархії словацької церкви св. Кирила і Методія в Торонто.

Св. п. Єпископ Ізидор Борецький був похоронений на католицькому цвинтарі Мовнт Пліс, в Місісаґа, Онт., поруч своїх батьків.

Покійний Владика був останнім канадським Єпископом, що його висвятив Папа Пій XII.

Оприлюднено звіт Конгресового комітету з розслідування подій 11 вересня

ВАШІНҐТОН. – 24 липня тут був оприлюднений звіт Конгресового комітету з розслідування подій 11 вересня. Його автори стверджують, що адміністрація, Президент США і органи безпеки країни мали усі можливості попередити смерть понад 3 тисяч осіб, що загинули в Ню-Йорку, Вашінґтоні і Пенсильванії 11 вересня 2001 року. З моменту оприлюднення цей документ став інформаційною бомбою у Вашінґтоні.

900-сторінковий звіт стверджує, що якби Центральне Розвідувальне управління та Федеральне бюро розслідувань співпрацювали ефективніше, то атаки на Ню-Йорк та Вашінґтон можна було попередити. З'ясувалось, що органи безпеки мали докази, що „Аль-Кайда" готує терористичі операції проти США. І хоча звіт не стверджує, що атаки 2001 року були прямим наслідком незадовільної діяльности американських служб охорони і розвідки, політики та фахівці роблять власні висновки за результатами розслідування. Особливо активними у цьому процесі стали демократи, які критикують політику Президента Дж. Буша. Член Комітету безпеки Конгресу сенатор Боб Грем з Фльориди заявив: „Атаки 11 вересня можна було попередити, якби були використані спритність, співпраця, творчість і добра вдача".

Провідник демократичної меншости в Конгресі Ненсі Пелозі також вважає, що сучасна адміністрація робить занадто багато помилок: „Знову і знову ця адміністрація тримає важливу інформацію в таємниці – замість того, щоб зробити її публічною. Це з однієї сторони дає можливість захистити джерела інформації, але це не повинно бути використане для захисту репутації".

Оприлюднений звіт, який на 80 відс. став доступним громадськості (див.: *www.gpoaccess.gov*), подає досить детальний опис того, якою інформацією володіли служби охорони і розвідки, але не використали її, щоб унеможливити атаки. Стверджується, що ФБР і ЦРУ знали про належність до „Аль- Кайди" обох терористів – Гаіда Аль Магдгара та Навафа Аль Газмі, які здійснили атаки

(Закінчення на стор. 3)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Київ приєднається до Угоди про створення єдиного економічного простору

КИЇВ. – 25 липня у Москві відбулося шосте засідання Групи високого рівня з формування єдиного економічного простору (ЄЕП) Росії, Білорусі, України і Казахстану. У зустрічі взяли участь віцепрем'єри чотирьох держав: Віктор Христенко (РФ), Андрій Кобяков (Білорусь), Микола Азаров (Україна) і Сауат Мінбаєв (Казахстан). Учасники засідання обговорили концепцію і комплекс заходів з формування єдиного економічного простору, а також проєкт угоди про його створення, який передбачається підготувати до вересня. На відкритті засідання було оголошено, що експерти вже підготували аналізу економічних наслідків створення ЄЕП. Зараз вона обговорюється в секретаріяті Групи високого рівня і до 5 серпня буде представлена усім сторонам – учасникам угоди. Досі каменем спотикання на шляху створення ЄЕП була позиція України, що мала намір вступити в СОТ. Тим часом, перед початком сьогоднішньої зустрічі віце-прем'єр України Микола Азаров сказав журналістам, що умови угоди про єдиний економічний простір не суперечать умовам вступу України до СОТ.

Конґрес США зменшує фінансову допомогу Україні

ВАШІНҐТОН. – 29 липня Палата представників США ухвалила законопроєкт щодо зовнішньої допомоги на 2004 рік. Окрема стаття передбачає надання допомоги у розмірі 576 млн. дол. державам колишнього Радянського Союзу, що означає дальше зменшення розмірів допомоги тим країнам, а серед них і Україні. Сума допомоги буде найнижчою за останні роки. Свій варіянт законопроєкту повинен ухвалити Сенат, який запропонував для пост-радянських країн на 20 млн. дол. більше допомоги, ніж Палата представників. Але для України чітко визначеною є лише сума у 20 млн. дол. для проєктів, пов'язаних із безпекою ядерних реакторів та шахт. Остаточне ухвалення закону про зовнішню допомогу на наступний рік відбудеться восени, під час узгоджувального засідання обох палат.

Буде закуплено 1 мільйон тонн збіжжя

КИЇВ. – Кабінет міністрів України 29 липня наказав Державному резервові закупити за кордоном принаймні один мільйон тонн зерна, щоб подолати наслідки неврожаю цього року. У порівнянні з попереднім роком урожай зерна цього року в Україні на 40 відс. нижчий, що спричинилося до бурхливого скуповування продуктів харчування і стрибка цін на них. Президент Росії В. Путін заявив, що Росія готова продати Україні 200 тисяч тонн збіжжя. Українська сторона веде також переговори про закупівлю збіжжя в Казахстані. Однак розпорядження уряду тяжко виконати через брак коштів.

Не було конфлікту на кордоні з Молдовою

НОВОДНІСТРОВСЬК, Україна. – 24 липня молдавські прикордонники, озброєні автоматами, на чолі з трьома офіцерами, під загрозами застосування зброї, захопили буферний гідровузол Дністровської гідроакумулюючої електростанції (ГАЕС) і виставили свою охорону. Цей гідровузол знаходиться посередині річки Дністер, на кордоні з Молдовою. Директор ГАЕС Я. Вавженюк причиною вторгнення молдавських прикордонників на територію станції вважає відсутність демаркації державного кордону України з Молдовою. Начальник прес-служби Державного комітету у справах охорони державного кордону України Анатолій Самарченко офіційно заявив, що молдавські прикордонники діють в межах Договору про державний кордон між Україною і Молдовою. В даному випадку йдеться про спірні питання щодо частини греблі Дністровської ГАЕС між українською та молдавською сторонами. Україно-молдавський кордон проходить посередині річки, тобто перетинає греблю навпіл, і таким чином молдавські прикордонники, як і українські, мають право перебувати на цій греблі з молдавського боку. Не вирішеним між Україною та Молдовою є питання щодо належности 17 гектарів землі, але його можна вирішити, підписавши відповідний договір.

До Закарпаття прибуло обладнання для захисту від повеней

УЖГОРОД. – 29 липня з Ніредьгазької бази Верхньотисенської дирекції водного господарства Угорщини до Закарпаття прибуло обладнання системи захисту від повеней, яке буде встановлене на автоматичних станціях уздовж річки Тиси та її протоків. За підтримки Угорщини в Закарпатті формується інформаційно-вимірювальна система захисту від повеней та спостереження за якістю води і сигналізації. В Україні за угорської підтримки споруджуються 9 гідрографічних, 4 метеорологічних станцій та станція вимірювання якості води. На ці потреби угорський уряд виділив 215 мільйонів форинтів.

Морська парада була коротшою

СЕВАСТОПОЛЬ. – 27 липня у Севастополі відбулась військова парада з нагоди Дня Військово-морської фльоти Росії, в якій взяли участь російські та українські моряки. Вперше відзначення російського свята у Севастополі тривало три дні. Однак, парада у Севастопольській бухті мала коротшу програму – не проводилися показові артилерійські і ракетні стрільби, скасовані також лети авіації. Таку заборону українська влада пояснює міркуваннями безпеки. На святкування попри очікування не прибув Президент України Леонід Кучма. Ввечері відбувся святковий салют. 1 серпня у Севастополі відбудеться святкування Дня ВМС України, однак урочистості будуть значно скромнішими.

Нагорода для Карлоса Паскуаля

КИЇВ. – Посол США в Україні Карлос Паскуаль, який завершує свою дипломатичну місію на початку серпня, нагороджений українським орденом „За заслуги" 2-го ступеня. Високу нагороду дипломатові вручив Президент Л. Кучма під час зустрічі у державній резиденції „Зоря" у Криму. К. Паскуаль сказав, що йому було приємно працювати в Україні. „Я думаю, що ми зробили багато, і маємо добрий фундамент для продовження наших двосторонніх взаємин у конструктивному руслі", – підкреслив він. Під час зустрічі сторони підвели підсумки двосторонніх взаємин за час перебування К. Паскуаля на посаді посла США в Україні, і висловили націленість на подальше широке співробітництво в дусі стратегічного партнерства. К. Паскуаль прибув до Києва 19 жовтня 2000 року, ставши четвертим послом США за роки незалежности України. Він змінив на цій посаді Стівена Пайфера, який зараз є помічником заступника Державного секретаря США у справах Европи і Евразії. Новим послом США в Україні стане Джон Едвард Гербст, чию кандидатуру вже затвердив Конгрес.

Найбільше порушень – на кордоні з Росією

КИЇВ. – 5,314 правопорушень, зафіксованих на українському кордоні з початку нинішнього року, – свідчення того, що напруга на всіх його ділянках не спадає. Порівняно з першим півріччям минулого року, в 1,7 раза зріс потік незаконних мігрантів і в 2,4 раза більше вилучено зброї та наркотичних речовин. Незаконно виїхати з України намагалися 1,466 осіб, в'їхати – 586. Загалом з початку року прикордонними військами виявлено 3,555 нелегалів. Серед затриманих 1,403 – громадяни Китаю. Це майже у 3 рази більше, ніж за перше півріччя минулого року. Нелегалів із Індії – 698, що майже вдвічі більше, ніж минулого року. При проникненні в Україну 85 відс. нелегалів затримано на російському кордоні. Кордон із Росією утримує першість і за кількістю вилученої зброї, боєприпасів, наркотичних речовин і товарів. Загальна вартість товарів, конфіскованих на цьому відтинкові кордону, становить 9 млн. 776 тис. грв., що майже на півтора мільйона більше, ніж за такий же період минулого року. Значно зросла кількість вилученої зброї – 269 одиниць проти 99 минулого року, причому 236 – при спробі ввезення в Україну. Більшу частину зброї – 218 одиниць – затримано також на українсько-російському кордоні. Ця ділянка кордону є популярною і для перевезення наркотичних речовин: тут затримано 127 кг наркотиків із загальної кількости, що становить 171 кілограм, що у 2.4 раза більше ніж торік. За перше півріччя 2003 року українські прикордонники вилучили 67 тонн чорних металів, 351 автомобіль, 640 тонн зерна, 46.2 тисч літрів спирту й горілчаних виробів, 386 тонн овочів та фруктів.

Дні жалоби

ЛЬВІВ. – 27 липня, у день скорботи за загиблими на Скнилівському летовищі рік тому, на місці безпосереднього падіння літака Су-27 було встановлено 77 сегментів пам'ятного знаку, за кількістю загиблих. На летовищі зібралося до 5 тисяч осіб. Місце встановлення пам'ятного знаку освятили священики усіх конфесій. О 12:45 у Львові було оголошено хвилину мовчання, з призупиненням роботи на усіх робочих місцях і супроводом церковних дзвонів. Після Панахиди на місці трагедії було закладено пам'ятну капсулу з землею з могил усіх загиблих. Громадська організація „Скнилівська трагедія" виготовила портрети усіх 77 загиблих у катастрофі, які було встановлено на кожному з символічних сегментів пам'яті.

Після освячення сегментів присутні перейшли до входу на Скнилівське летовище, де відбулася екуменічна відправа та освячення каплиці пам'яті жертв Скнилівської трагедії. У цей час над головами людей пролетів літак Як-40, що налякало дітей, які йшли на чолі колони.

Вищі керівники держави звинувачені в „організації викрадення" Г. Ґонґадзе

КИЇВ. – Голова спеціяльної слідчої комісії Верховної Ради України з розслідування обставин вбивств журналістів Георгія Ґонґадзе та Ігоря Александрова, замаху на життя народних депутатів Олександра Єльяшкевича та інших резонансних злочинів, народний депутат України Григорій Омельченко звинуватив вищих керівників держави в „організації викрадення" Г.Ґонґадзе. 29 липня на прес-конференції в Симферополі Г.Омельченко заявив, що очолювана ним слідча комісія встановила, що „організаторами викрадення Г.Ґонгадзе, що призвело до його смерти, є чотири державних діячі України – Президент України Леонід Кучма, колишній голова Адміністрації Президента України, нині голова ВР України Володимир Литвин, колишній міністер внутрішніх справ, нині голова Державної податкової адміністрації України Юрій Кравченко і колишній голова СБУ, нині народний депутат Леонід Деркач". Комісія одноголосно проголосувала, щоб Генеральна прокуратура України порушила кримінальні справи проти вищевказаних осіб. Безпосереднім виконавцем викрадення і вбивства Г.Ґонгадзе є так званий спецпідрозділ міліції, який підпорядковувався безпосередньо міністрові внутрішніх справ Ю.Кравченкові. За словами Г.Омельченка, слідча комісія також встановила, що організаторами побиття народного депутата Олександра Єльяшкевича є Л. Кучма і колишній голова СБУ Л. Деркач. Г. Омельченко також повідомив, що очолювана ним комісія підготувала матеріяли для початку процедури імпічменту Президента України і пропонуватиме внести це питання до порядку денного наступної сесії ВР України.

За повідомленнями інформаційних аґентств

Призначено нових керівників чотирьох областей

КИЇВ. – 23 липня Кабінет міністрів України запропонував Президентові Л. Кучмі звільнити трьох голів обласних державних адміністрацій: Дніпропетровської – Миколу Швеця, Полтавської – Євгена Томіна і Чернівецької – Теофіла Бауера. Прем'єр-міністер Віктор Янукович сказав, що таке рішення уряд прийняв, спираючись на висновки експертів і фахівців, які робили аналізу ситуації на продовольчому ринку, зокрема штучного зростання цін на продовольчі товари в регіонах.

29 липня Президент України своїми указами звільнив Є.Томіна і Т. Бауера з посад голів обласних державних адміністрацій, а 30 липня звільнив М. Швеця. Новими головами обласних адміністрацій Президент призначив: Чернівецької – Михайла Романіва; Полтавської – Олександра Удовиченка; Дніпропетровської – Володимира Яцубу. 30 липня Л. Кучма звільнив також Євгена Карташова з посади голови Запорізької обласної державної адміністрації і призначив на цю посаду Володимира Березовського.

Провідник Української республіканської партії „Собор", народний депутат Анатолій Матвієнко заявив 30 липня на прес-конференції в Києві, що звільнення голів адміністрацій Чернівецької, Полтавської та Дніпропетровської областей є посиленням В. Януковича, оскільки прем'єр не мав впливу на регіональну владу.

На переконання А. Матвієнка, Л. Кучмі „потрібно швидко домовлятися з опозицією і йти у негайну відставку. Це єдине, що є для України, Л. Кучми, його сім'ї і всього світу найбільш бажаним і потрібним".

УНІАН

Оприлюднено...

(Закінчення зі стор. 1)

на Пентагон. У той же час ті служби не внесли їх у список осіб, в'їзд яких до США був небажаним. Автори звіту критикують діяльність і попередньої адміністрації Била Клінтона, але все ж відповідальність за трагедію 11 вересня покладають на Дж. Буша.

Хоча 80 відс. звіту оприлюднено, в досі засекреченій його частині подано інформації про значну ролю Савдійської Арабії в підтримці мусульманських екстремістів. Дж. Буш відмовився відкрити ці матеріяли. Більшість оглядачів гостро критикують адміністрацію США за спроби приховати від громадськости факти про терористичні акції у США 2001 року і зокрема ролю союзника США Савдійської Арабії у підтримці міжнародного тероризму. Газета „Нью-Йорк Таймс" у редакційній статті звернула увагу на переважну присутність у групі терористів, які здійснили злочини у США, савдійських громадян. „Нью-Йорк Таймс" закликає Вашінґтон вияснити із савдійськими правителями ролю савдійських вищих кіл у тероризмі і поінформувати громадськість.

Тим часом кілька інформаційних агентств та організацій звернулися до адміністрації США із закликом оприлюднити зміст засекречених 28 сторінок звіту конгресу США про терористичні акції у Нью-Йорку і Вашінґтоні. Оглядач газети „Лос-Анджелес Таймс" Роберт Шир підкреслює, що американці мають право довідатися правду про трагічні події 2001 року. Нині стає ясно, веде далі автор, що увага повинна бути зосереджена на Савдійській Арабії, а не на Іракові. 15 із 19 терористів були савдійці і жоден з них не походив з Іраку. Тим часом Дж. Буш, продовжує коментатор, використав терористичні акції у США для нападу на Ірак, допровадивши до банкрутства федерального уряду у зв'язку з колосальними видатками на війну, вже не кажучи про непоправну шкоду репутації США у світі.

Радіо „Свобода"

Акція, спрямована на витіснення українського літака зі світового ринку

ПАРСИПАНІ, Н. Дж. – Український літак Ан-124 „Руслан", який 28 червня доставив вантаж до Ньюфаундленду, Канада, опинився під арештом за рішенням місцевого суду. Причина – борги України перед компанією „TMR Energy Ltd". Ан-124 прибув на територію канадської військової бази зі спорядженням для частин італійських військово-повітряних сил, які проводять тут свої щорічні тренування. Там судовий виконавець вручив постанову канадського суду про арешт літака. Енерґетична компанія „TMR" з Квебеку заявила, що український уряд заборгував їй 62 млн. долярів. Залога і вантаж не були затримані. У випадку непогашення боргу України канадська влада може виставити літак на продажу.

Практика таких арештів – не новина. Десятки українських суден стоять на якорях в чужоземних портах. Але справа українського „Руслана" розкривається як роман. Канадська компанія „TMR Energy Limited" була одним з інвесторів Лисичанського нафтопереробного заводу в Україні, але канадську фірму витіснила з акційного товариства Тюменська нафтопереробна компанія Росії. Канадці цього забути не могли і подали до Міжнародного суду, намагаючись відсудити неотримані прибутки – 62 млн. долярів. Стокгольмський арбітражний суд виправдав дії дирекції Лисичанського заводу. Юристи „TMR Energy Limited" після поразки в Стокгольмі вирішили узятися за Фонд державного майна України, і під арештом в Канаді опинився літак авіаційного підприємства непричетного до цієї справи.

Тим часом, пригода з українським літаком вигідна американському „Боїнгу", який зможе добитися розторгнення з боку НАТО підписаної з Україною угоди про оренду Ан-124. Арешт Ан-124 може позбавити Київ контракту між НАТО й Україною на оренду семи крилатих машин, здатних перевозити до 120 тонн на великі відстані. Контракт оцінюється у мільярд долярів.

12 червня ц. р. між 12 державами НАТО і Україною було підписано відповідний протокол про наміри використовувати парк транспортних літаків Ан-124 „Руслан" для стратегічних перевезень, а ще 10 червня міністер оборони Німеччини Петер Штрук (саме Німеччину вважають головною прихильницею українських літаків Ан-124) прогнозував успіх українських „Русланів" за підсумками конкурсу.

23 липня Міністерство закордонних справ України вручило Тимчасовому повіреному в справах Канади в Україні Доналду Бенксу ноту зі зверненням до уряду Канади вжити усіх заходів для негайного звілнення Ан-124. На даний момент продаж українського літака припинено.

„Проти літака Ан-124 проведено чітко сплановану акцію з метою дискредитації фірми ім. О. Антонова на світовому ринку", – такого висновку дійшли 18 липня експерти українського Центру досліджень армії, конверсії і розззброєння (ЦДАКР) після аналізи ситуації навколо арешту українського літака у Канаді. На думку експертів, прямим поштовхом до арешту українського літака став підписаний раніше протокол про наміри 12-ти держав НАТО використовувати парк національної авіокомпанії „Авіолінії Антонова" для здійснення стратегічних перевезень на користь Альянсу. У ЦДАКР вважають, що деякі документи свідчать про ретельну підготовку до операції, спрямованої на витіснення Ан-124 з европейського ринку.

Коли на початку травня поточного року стало зрозуміло, що головні европейські учасники наради міністрів оборони країн НАТО і партнерів Альянсу в Брюселі готові виступити на стороні фірми „Антонов", конкуренти українського Ан-124 на европейському тендері авіоперевезень військового призначення розпочали конкретні дії. Швидше за все, саме у середині травня почало готуватися рішення про удар по діловій репутації Авіяційного науково-технічного комплексу (АНТК) ім. Антонова і України як партнера НАТО в цілому.

Що стосується Канади, те, як указують в ЦДАКР, саме Канада є перевалочним пунктом для Ан-124 при здійсненні летів у реґіони Північної і Південної Америки. Поки що невідомо, хто виступив ініціятором розгляду питання у Федеральному суді Канади, який вирішив, що майно України, що перебуває на території Канади, може бути арештоване.

У ЦДАКР вважають, що за обставин, що склалися, головною проблемою фірми „Антонов" можуть стати не поточні збитки, хоча й вони не маленькі. У АНТК ім. Антонова свідчать, що один день простою літака на канадському летовищі коштує 10 тис. дол., а через арешт Ан-124 в канадській провінції Ньюфаундленд „Авіолінії Антонова" були вимушені відмовитися від ряду контрактів у інших країнах. Головне для зацікавлених фірм може полягати у тому, що навіть успішне вирішення проблеми з арештованим „Русланом" може виявитися істотним мінусом у розвитку подальших взаємин України і НАТО, підкреслюють експерти.

Варто нагадати, що Росія теж має надію на передання літаків Ан-124 в оренду НАТО, а у неї таких машин набагато більше, ніж в Україні. Чи не пов'язана уся ця справа ниткою Тюмень–Лисичанськ–Москва–Канада?

Л. Хм.

Найбільший транспортний літак світу Ан-124

Подробиці загибелі журналіста В. Єфремова

ДНІПРОПЕТРОВСЬК. – Стали відомі деякі нові деталі в розслідуванні справи журналіста Володимира Єфремова, який розбився в автокатастрофі 14 липня на шляху до Києва. За попередніми висновками пожежників, авто В. Єфремова загорілась від замикання електродротів, що сталося внаслідок зіткнення з вантажним автом. Водії двох інших вантажівок намагались врятувати В. Єфремова і загасити вогонь. При цьому вони витягли його з авта й поклали на узбіччі траси. Це заперечує попередню версію, що В. Єфремова викинуло з його авта. Майстер станції технічного обслуговування авт, який вже понад два роки постійно стежив за технічним станом авта В. Єфремова, стверджує, що авто після огляду перед виїздом до Києва було справним. Він зауважив, що В. Єфремов завжди був присутній при огляді свого авта. Водночас, механік зауважив, що не виключає, що хтось міг заподіяти шкоду автові за межами станції, де залишав своє авто загиблий.

Дніпропетровський журналіст Володимир Білоусов допускає, що авто В. Єфремова навмисне „підсікали" на трасі, адже на передньому бампері ясно видно сліди пошкоджень з правого боку. Він стверджує, що В. Єфремов ніколи не перевищував швидкість і був обережним на дорозі. В. Білоусов також повідомив, що 18 липня дружина і діти загиблого виявили на своїй дачі зламаний бронесейф В. Єфремова, звідки зникли гроші і документи. За домовленістю з американськими адвокатами В. Єфремов мав бути свідком у США в справі П. Лазаренка.

„Українська правда"

АМЕРИКА І СВІТ

Президент Дж. Буш зустрівся з провідниками Близького Сходу

ВАШІНҐТОН. – Впродовж одного тижня Президент Джордж Буш зустрівся у Білому Домі з провідниками Близького Сходу. 25 липня американську столицю відвідав прем'єр-міністер Палестини Магмуд Аббас, а 29 липня Дж. Буш зустрічався з прем'єр-міністром Ізраїлю Арієлем Шароном, який повідомив, що ізраїльська влада погоджується випустити з тюрем 540 палестинських в'язнів, включно з 210 членами радикальних екстремістських організацій „Гамас" та „Ісламський джихад" – у тому випадку, якщо адміністрація Палестинської автономії візьме під сувору контролю діяльність цих організацій. В інтерв'ю для американського журналу „Нюзвік" прем'єр М. Аббас запевнив, що члени „Гамасу" та „Ісламського джихаду" стануть демократичними громадянами майбутньої палестинської держави. Проте, на думку інших арабських провідників та політичних аналітиків, М. Аббас не має можливости здійснити цю обіцянку, тобто демократизувати екстремістів, і тому вимоги Ізраїлю до нього не є реалістичними. Під час своєї вашінґтонської візити А. Шарон підкреслив, що Ізраїль далі будуватиме запобіжну стіну між Ізраїлем і Палестиною, оскільки в даних умовах це є способом збільшення безпеки. Палестинці виступають проти спорудження цієї стіни. 29 липня Президент Дж. Буш заявив, що буде неможливо створити Палестинську державу, якщо не будуть припинені терористичні акції.

США змінюють ставлення до українського президента

ВАШІНҐТОН. – Газета „Вашінґтон Пост" 27 липня пише про зміну ставлення уряду США до президента України Леоніда Кучми. Часопис вважає, що саме тепер інтереси США, які залучають нових союзників до Іраку, та інтереси Леоніда Кучми, котрий шукає виходу з міжнародної ізоляції, збіглися. Після того, як офіційний Київ вирішив надіслати війська до Іраку на підтримку американців, США заговорили про політику нових можливостей для України. Газета зазначає, що ще минулого року Вашінґтон звинувачував Л. Кучму у намірах продати високотехнологічні радарні системи Садамові Гусейнові. Тепер Вашінґтон, у зв'язку з „realpolitik", у такій мірі потребує міжнародної підтримки, що відсунув на задній плян своє недавнє занепокоєння вадами української демократії, гальмуванням української економіки та корупцією у керівництві країни. „Америка відклала звинувачення стосовно продажу „Кольчуг" і отримала майже дві тисячі українських вояків для Іраку, а Президент Кучма зміцнив свої позиції з метою забезпечити власне політичне майбутнє", - пише „Вашінґтон Пост".

Відзначили 50-річчя корейської війни

ПАНМАНДЖОМ, Південна Корея. – 25 липня в це місто з'їхалися учасники корейської війни, щоб відзначити 50-річчя її початку. Американські ветерани приїхали до Панманджому, щоб вшанувати пам'ять усіх полеглих у цій війні. Прибуло 1,500 ветеранів із США та інших країн. У святкуваннях не взяли участи військовики і політичні чинники з Північної Кореї, що саме сусідує із Південною у Панманджомі. Американські учасники святкувань в Південній Кореї з приємністю ствердили розвиток Південної Кореї і великий проґрес у житті її мешканців.

Українські вояки увійдуть до дивізії „Південь-Центр"

ВАШІНҐТОН. – Державний департамент США 28 липня підтвердив участь у стабілізаційному контингенті в Іраку 30 країн. Під час прес-конференції у Вашінґтоні речник Державного департаменту Річард Бавчер поміж інших країн у списку учасників контингенту назвав і Україну. З інших пост-радянських держав до цього списку входять також країни Балтії, Казахстан, Азербайджан та Грузія. Раніше Польща та Україна визначили порядок, згідно з яким українські війська підпорядковуватимуться командуванню багатонаціональної дивізії „Південь-Центр" у польському секторі відповідальности, де також були призначені військові з Болгарії, Румунії, Угорщини, Латвії і Литви. На початку минулого тижня частина особового складу і техніка 5-ої механізованої бригади Збройних Сил України відбули поромом до Кувейту. Решта особового складу відлетять з України на початку серпня, а від 1 вересня українські миротворці почнуть виконувати завдання на території Іраку.

Відбулися переговори української делеґації з МВФ

ВАШІНҐТОН. – В понеділок, 28 липня в американській столиці розпочалися переговори української делеґації, яку очолює голова Національного банку України Сергій Тигіпко, з представниками Міжнародного валютного фонду. 30 липня С. Тигіпко мав зустріч з першим заступником директора- розпорядника МВФ Ан Крігер і директором 2-го Европейського департаменту Джоном Одлінґом. Переговори тривали до 1 серпня. Після їхнього завершення МВФ заявив „про взаєморозуміння щодо економічної політики" з керівництвом України. Україна завершила співпрацю з МФВ у вересні минулого року, так і не одержавши чергового траншу за чотирирічною програмою розширеного фінансування обсягом 1,92 млрд. дол. Уряд Укряїни від осені 2002 року веде переговори про відновлення співпраці з МВФ за новою програмою. Передбачається, що її буде реалізовано упродовж трьох-п'яти років, а її розмір може становити 600-800 млн. дол.

Руйнівні зливи в Грузії

ТБІЛІСІ, Грузія. – У результаті злив, що тривали впродовж доби у суботу, 26 липня, в ряді районів Тбілісі, столиці країни, затоплено перші поверхи і підвали десятків будинків. Зруйновано декілька старих будівель, що постраждали від землетрусу в квітні минулого року. За попередніми даними, жертв немає. Найбільшої шкоди повінь заподіяла Душетському і Казбегському районам (Східня Грузія), де з берегів вийшли гірські річки. У цих районах затоплено сотні будинків, тисячі гектарів сільськогосподарських угідь. Загалом збитки від повені в цих районах Грузії становлять більш як мільйон долярів.

Японію турбують землетруси

ТОКІЮ. – Сильний землетрус зафіксовано в ніч на суботу, 26 липня, на північному сході Японії, в результаті якого щонайменше 250 осіб одержали поранення. Епіцентр землетрусу, сила якого становила 6,2 ступеня за відліком Ріхтера, припав на префектуру Міягі, 300 кілометрів на північ від Токіо. Аж до ранку суботи тривали залишкові коливання з магнітудою до 5,5 ступеня. Понад сто тисяч будинків в районі поштовху залишилися без світла. Через обвали на залізницях сполучення з районом перерване. Це вже другий землетрус в Японії за ту саму ніч. За сім годин до того в цьому ж районі відчувалися підземні поштовхи меншої сили.

Військові кораблі США ідуть до берегів Ліберії

ВАШІНҐТОН. – Світові інформаційні аґентства 25 липня повідомили, що Президент США Дж. Буш дав наказ спрямувати кораблі американської військово-морської фльоти до берегів Ліберії, щоб надати підтримку західньо-африканському миротворчому контингентові, який має незабаром прибути до Ліберії. Бої у Монровії, столиці Ліберії, – дедалі запекліші. Бунтівники і урядові війська, вірні президентові Чарлзові Тейлорові, застосовують міномети й артилерію. В понеділок, 28 липня, повстанці в Ліберії відкрили новий фронт, бойові дії почалися в Б'юкенені, другому за розмірами місті країни. Тим часом провідники країн Західньої Африки так і не призначили дати відрядження в Ліберію миротворчого контингенту, хоча аванґард – 1300 нігерійських військових – готовий почати виконувати завдання.

Полковник-вбивця і генерал-казнокрад

МОСКВА. – Північно-кавказький окружний військовий суд 24 липня засудив російського полковника Юрія Буданова до 10 років позбавлення волі в колонії суворого режиму – за викрадення і вбивство чеченської дівчини Ельзи Кунгаєвої та перевищення посадових повноважень. В тому самому часі Московський гарнізонний військовий суд засудив колишнього начальника Головного управління військового бюджету і фінансування Міністерства оборони РФ Георгія Олєйника до п'яти років позбавлення волі, позбавивши його військового звання генерал-полковника. Г. Олєйник був звинувачений в перевищенні посадових повноважень під час продажу „Воєнбанкові" облігацій внутрішньої валютної позики, що належали Міністерству оборони РФ, за заниженою ціною. Своїми діями генерал завдав російському військовому відомству збитків на 60 млн. дол.

Тисячі ньюйоркців прощалися з радником Дж. Дейвисом

НЬЮ-ЙОРК. – Вперше від 1911 року в будинку міської ради Нью-Йорку були виставлені тлінні останки члена міської ради. Ним був 41-річний Джеймс Джейвис, якого політичний противник, Отліп Аскю, 31, застрелив 23 липня у приміщенні міської ради, хитрощами обминувши перевірку і пронісши зброю. Понад 7,000 осіб пройшло біля труни Дж. Дейвиса, віддаючи йому останню шану.

Найбільше в'язнів – у США

ВАШІНҐТОН. – В опублікованій в неділю, 27 липня, доповіді урядового Бюра юридичної статистики повідомляється, що торік в американських в'язницях утримувалося 2 мільйони 100 тисяч осіб. Навіть у Китаї – за даними британських властей – в ув'язненні перебувало значно менше – близько півтора мільйона осіб.

За матеріялами ЗМІ

Помер популярний актор Боб Говп

ТУЛУКА ЛЕЙК, Каліф. – В неділю, 27 липня, помер у своєму домі популярний американський актор Боб Говп – у віці 100 років. Його постать і його гумористичні монологи були відомі в цілому світі. У своїй країні його особливо любили і шанували у військових колах. Для нього це було моральним обов'язком – розважати вояків і в мирний, і в воєнний час. Він проїхав тисячі доріг, щоб своїм характеристичним гумором розвеселяти молодих військовиків. І для нього самого, як він це часто підкреслював, його гумористичні монологи і безпосередні зустрічі з публікою були великим вдоволенням.

Остання його поїздка до військовиків відбулася в 1990 році, коли він відвідав із своєю веселою програмою американську залогу в Савдійській Арабії. В 1997 році, у віці 94 років, він здобув звання почесного воєнного ветерана, а два роки раніше – президентський Орден Свободи. Він був автором сімох книжок і власником великого майна, яке в останніх роках свого життя щедро роздавав на різні доброчинні цілі. Боб Говп, чиє справжнє ім'я було Леслій Товнз Говп, народився 29 травня 1903 року в Англії. Він був одружений 71 рік на Долорис Рід, і в них було четверо дітей і четверо онуків.

Червоне минуле...

(Продовження зі стор. 1)

використанню енергоресурсів. Енерґоємність виробництва (використання енергії на одиницю вартости продукції) в СРСР у деяких галузях була майже в 10 разів вища, ніж на Заході.

Поєднання цих чинників призвело у комуністичних країнах до появи екологічних проблем, що були серед найскладніших у світі. Наприкінці 1980-их років забруднення повітря і води в цих країнах було значно більшим, ніж у їхніх заможніших сусідів на Заході, і набагато більшим, ніж в країнах з подібним доходом на душу населення в інших частинах світу. Як наслідок, на початку 1990-их років рівень захворюваности дітей на респіраторні хвороби в посткомуністичних країнах був у 20 разів вищий, ніж, наприклад, у Північній Америці. Економічні втрати цих країн через погіршення стану здоров'я людей і зменшення продуктивности праці, становили щорічно від 2 до 11 відс. валового внутрішнього продукту (ВВП), тоді як в країнах Заходу вони становили 2 відс. ВВП.

Як свідчать наведені приклади, радянська філософія розвитку мала самозгубний характер. Вона не відповідала цілям довготривалого розвитку, зокрема через відсутність належної гнучкости й зворотнього зв'язку та жорстку ієрархічну структуру. Вона добре прислужилася для досягнення індустріяльних цілей, проте була неприйнятна для розвитку пост-індустріяльної економіки знань та послуг, що виникла на початку 1970-их років. Радянське керівництво могло мобілізувати мільйони людей на виконання „героїчних" завдань, як, наприклад, повний демонтаж заводів та їх складання далеко від лінії фронту під час Другої світової війни. Проте нові економічні виклики, що з'явились у 1970-их роках, вимагали системи, котра б заохочувала та винагороджувала творчий підхід. Тож, вже невдовзі, внутрішній потенціал розвитку комуністичного індустріяльного суспільства, через його нездатність до належного самореформування, виявився вичерпаним.

Опозиційні настрої та вимоги

Значною мірою радянський промисловий розвиток відбувся за режиму Йосифа Сталіна. Мільйони людей загинули в результаті сталінських репресій та політики колективізації. Не дивно, що в цей час опозиція всьому, в тому числі руйнуванню природного довкілля, була придушена. XX з'їзд Комуністичної партії викрив сталінські злочини. Проте минуло багато років до того часу, коли відбулися серйозні протести на захист довкілля.

Опозиційні настрої надихнула катастрофа в Чорнобилі, коли у квітні 1986 року працівники атомної електростанції протиправно відімкнули аварійну систему зупинки під час несанкціонованого випробування на четвертому реакторі. Низка помилок спричинила вихід з-під контролі ланцюгової ядерної реакції в енерґоблоці. Близько 150 тисяч квадратних кілометрів території постраждали від значного радіоактивного забруднення.

Чорнобиль та нова атмосфера реформ значною мірою стимулювали запеклі дискусії щодо екологічних проблем. Починаючи з 1987 року, радянське керівництво ухвалило низку важливих нормативних актів з питань довкілля та почало розсекречувати деяку інформацію з цих питань. Від того часу громадська стурбованість щодо проблем довкілля та екологічний рух стали одним з ключових провідників суспільних змін. Масові екологічні протести відкрили дорогу опозиції, що була породжена й іншими проблемами. Виступи на захист довкілля супроводжувались національними, антимілітариськими і демократичними вимогами. Деспотичний радянський уряд став спільним ворогом для різних екологічних груп та сприяв їхній інтеграції з національно-демократичними рухами.

В Україні визріли умови для швидкої політизації екологічного руху. В Росії цей процес відбувався дещо повільніше, проте також став важливим чинником в останні роки існування Радянського Союзу.

Перехідний процес: теорія та реальність

Більшість людей, які приєдналися до руху за екологічні, демократичні та ринкові зміни в кінці 1980-их років, вірила в те, що прискорене запровадження децентралізованих ринкових механізмів, демократичних інститутів, західніх технологій та інтеграція в світову економіку швидко вилікують усі негаразди. Однак вони не враховували того, що просте ухвалення низки не надто реальних законів не могло створити дієвого громадянського суспільства, так само, як не вдасться полетіти, лише вдягнувши паперові крила. В хаотичній посткомуністичній системі усі ключові складові (влада, підприємництво та громадяни) схильні, більшою чи меншою мірою, ігнорувати або ж обходити нові закони.

Багато старих та неефективних виробництв спершу закрилися, зменшуючи рівень викидів забруднюючих речовин в деяких країнах майже на 40 відс. Але далі прогрес зупинився. Значне скорочення виробництва, яке часто супроводжувалося закриттям підприємств, означало також втрату робочих місць. Природне довкілля тимчасово опинялось у виграші, але за рахунок зростання рівня безробіття, злиднів та суспільної фрустрації, а також виникнення нової прірви між багатими і бідними, яка продовжує розширюватися. У боротьбі за виживання промислові підприємства звертали менше уваги на дотримання екологічних законів та нормативів. Контролюючі установи також були схильні іґнорувати порушення екологічних нормативів, коли жорстке їх дотримання могло привести до закриття підприємств і позбавити людей праці.

Ціна усього цього безладу перехідного процесу була значною й у людському вимірі. Програма розвитку ООН зробила висновок, що він спричинив зростання бідности, злочинности, погіршення здоров'я населення, зростання рівня смертности, особливо в країнах колишнього СРСР. Найбільшою втратою стало різке зростання смертности серед чоловіків середнього і молодого віку. Їх „дефіцит" становив близько 5.9 млн. лише в Росії і ще 2.6 млн. в Україні; загальна ж нестача чоловіків у перехідних країнах склала 9.7 млн. Причини цього явища включають, зокрема, зростання кількости самогубств та кризу системи охорони здоров'я.

Іншим соціяльним наслідком стала бідність. У всіх посткомуністичних країнах кількість людей, що живуть в день на 4 дол. і менше (за паритетами купівельної спроможности) підскочила з 4 відс. у 1988 до 32 відс. у 1994 році, а багато людей, згідно з даними Світового банку, й досі живе менш ніж на 2 дол. в день. У 1990-их роках різко зріс рівень зареєстрованої злочинности, пов'язаної з наркотиками. Такі хвороби як туберкульоз, поліоміэліт та дифтерія, які раніше були під контролею, знову набувають поширення. Корупція вкорінилася і набирає дедалі більших маштабів. Частка тіньової економіки у ВВП посткомуністичних країн в середині 1990-их років, згідно з даними Програми розвитку ООН, складала від 10 до 50 відс. й далі зростала.

Осиротіле довкілля

Безпрецедентні можливості для розвитку політики у сфері довкілля в посткомуністичних країнах були значною мірою втрачені, дотримання екологічного законодавства нехтувалося, а стан екологічного здоров'я регіону в цілому залишився на низькому рівні. Даються взнаки відсутність досвіду самоврядування, корупція та неефективність державної влади, погане функціонування правових систем і загальний цинізм. Законодавці звикли бути трибунними діячами, вони добре вміють ухвалювати закони, проте їм бракує досвіду в створенні справді працюючих правових систем, спрямованих на реальні й досяжні цілі.

Політика Заходу скоріше неґативно позначилася на ситуації в посткомуністичних країнах. Політичні обіцянки національних демократів кінця 1980-их років (екологічна політика, вільний ринок та демократія) були невдовзі відкинуті вбік шоковою терапією швидкої економічної лібералізації після того, як Міжнародний валютний фонд та Світовий банк запровадили щодо посткомуністичних країн так званий „Вашинґтонський консенсус" з реформ. Через несподівані радикальні зміни обставин життя багато людей, зокрема середня кляса, яка була головною опорою екологічного руху, вимушено забула про проблеми довкілля, зосередившись на питаннях власного виживання.

Парлямент України перед лицем енерґетичних проблем і високих цін на імпортовані з Росії енергоносії наприкінці 1993 року скасував мораторій на побудову нових ядерних реакторів і продовжив експлуатацію діючих реакторів на Чорнобильській атомній електростанції. Деякі промислові підприємства, раніше зупинені з екологічних міркувань, запрацювали знову. У Росії, наприклад, видобуток нафти майже відновлено на докризовому рівні, і нині він забезпечує надходження близько 55 млрд. дол. на рік. Водночас, за даними Европейського союзу, російські нафтові компанії „розливають" до 20 млн. тонн сирої нафти на рік, що складає понад 5 відс. всього видобутку.

Останнім цвяхом в труну нової політики щодо довкілля було відновлення потуги старої комуністичної номенклятури – правлячої кляси бюрократичної еліти комуністичної партії. Після краху комунізму номенклятура вправно трансформувалася у нові олігархічні клани й надалі маніпулювала реформами з метою привласнення національних активів та створення монополій. Під час приватизації державних підприємств, олігархи часто ставали власниками ключових сировинно-видобувних та промислових підприємств. Їх спільниками стають всі ті, хто має користь від екологічно ризикованих та шкідливих підприємств – багато науковців й інженерів, службовці і робітники, які бояться втратити свою працю, а також мешканці промислових містечок – цього спадку централізованого плянування.

Україна: десять років пізніше

Яке місце України у цій загальній картині? В останні роки було розроблено кілька методів для порівняння стану національного довкілля і довготривалої стабільности національної економіки різних країн. У жодному з цих досліджень Україна не має гарних результатів. За Індексом екологічної стабільности, розробленим Світовим економічним форумом, Україна зайняла 110 місце серед 122 країн. „Living Planet Report" за 2002 рік, що видається Світовим фондом природи, ставить Україну на 111 місце серед 146 країн. Комплексна система, розроблена Робертом Прескотом-Аленом й описана в його книзі „Добробут націй", віднесла Україну на 128 місце серед 180 країн.

Низька оцінка України відображає історію її розвитку. Завдяки своїй промисловій базі, освіченому населенню та багатим мінеральним ресурсам Україна стала одним з провідних індустріяльних і технологічних центрів Радянського Союзу. В 1990 році в Україні знаходилось близько 40 відс. радянського військово-промислового комплексу, включно з підприємствами, що виробляли космічні ракетоносії, балістичні ракети, військово-транспортні літаки, військові кораблі, танки, а також обладнання для космічних кораблів і супутників, атомних електростанцій. В Україні знаходились великі металюрґійні, хемічні та нафтопереробні заводи, а також сотні копалень з видобутку вугілля, залізної руди, уранової руди та багатьох інших важливих ресурсів. Маючи лише 18 відс. населення СССР й займаючи менше 4 відс. його території, Україна у 1990 році виробила близько 30 відс. промислової продукції і чверть сільськогосподарської продукції комуністичної наддержави. Проте такий рівень виробництва досягався ціною екстенсивної експлуатації природних ресурсів та величезного забруднення довкілля.

Здобувши незалежність в 1991 році, Україна успадкувала деградуючу, надмірно централізовану економіку, що була переобтяжена важкою промисловістю, скута застарілими технологіями і не готова до додаткових потрясінь, що чекали на неї попереду. Водночас спосіб мислення більшости людей фактично залишався старим і продовжував базуватися на мітах, стереотипах та ментальних настановах комуністичного індустріяльного суспільства.

Смілива й продумана відповідь на цю ситуацію мала б включати реформу системи управління, соціяльні і технологічні іновації, реструктуризацію економіки і ринкові реформи, а також виховання громадянського суспільства. Це було, без

(Закінчення на стор. 21)

Подані уривку із статті "Red Past, Green Future? Sustainable Development for Ukraine and Post-Communist Nations" Worldwatch Institute, World Watch, Vol. 16, No. 4; copyright 2003; www.worldwatch.org. Переклад: Worldwatch Institute. Текст поданий з дозволу авторів.

До громади

Те, що наш заголовок не уточнює, до якої саме громади ми звертаємося, не маємо на увазі жодних політично-партійних чи релігійних різниць, свідчить, що ми віримо в нашу громаду як в цілість, котра перетривала на американській землі далеко понад століття і котра спрямовувала і продовжує спрямовувати всі наші ряди в спільне русло, об'єднуючи народжених у „старому краї" з новішими поколіннями, які вже почувають і усвідомлюють себе американцями, а проте не втратили ні в розумі, ні в серці зв'язку з українством. Ми віримо в нашу громаду на незаперечній підставі дійсної історії, котра залишила нам незліченну кількість загальнозначущих здобутків – церкви, школи, народні доми, наукові установи, спортові клюби, молодіжні табори, відпочинкові оселі, газети і журнали – і на підставі сьогоднішньої реальности, бо всі вище перелічені здобутки діють донині, і не просто діють, а приваблюють до себе все більше людей з найновішої хвилі еміграції, про що свідчать багатолюдний День батька на Союзівці і недавній фестиваль на „Верховині".

Ми віримо в силу нашої громади, яка виявляється навіть тепер, коли партійно-політичне життя української еміграції вже майже перестало відігравати об'єднувальну ролю, бо цю ролю виконує наш національний інстинкт до єдности, до поєднання зусиль у кожній більшій і меншій суспільній справі. Ми також віримо, що незамінним чинником громадського згуртування є україномовна преса, зокрема наша стодесятирічна „Свобода". В цьому ми абсолютно погоджуємося з покійним вже Єжи Ґедройцем, який сказав: „Я зрозумів, що організаційні форми на еміграції не мають жодного сенсу, що враховуються тільки питання слова, слова. Друкованого слова...". Певна річ, це слово має бути правдиве, ясне, чітке, інформативне, але водночас конструктивне, будуюче, емоційно і духовно наснажене, бо тільки тоді воно промовляє до сучасного читача, тільки тоді допомагає йому орієнтуватися у нашому складному і швидкозмінному світі.

Ми віримо в нашу громаду подвійною вірою – як в органічну частину нашого народу в Україні, яка й сьогодні, після дванадцятьох років державної незалежности перебуває в дуже складному становищі і потребує нашої матеріяльної і моральної підтримки; але також як в окремий, зформований багатьма десятками літ організм, який має свої власні інтереси, завдання і зобов'язання перед самим собою і який разом з тим є не менш органічною частиною американського суспільства.

Підходячи до 12-річчя Незалежности Української держави, 110-річчя „Свободи", а через неповний рік – і до 110-річчя Українського Народного Союзу і 125-річчя української іміграції в Америці, ми бачимо і розуміємо ввесь пройдений нами шлях не лише як вияв вірности нашому українству, але й як здатність глибоко засвоювати американські цінності, бо це засвоєння дозволяє нам не почуватися етнічним ґеттом, а бути системою, відкритою до світу.

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз SVOBODA Published by the Ukrainian National Association

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510, UNA Fax: (973) 292-0900
E-mail: svoboda@att.net Web-site: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Передплата на рік $55.00, на півроку - $35.00. Для членів УНСоюзу $45.00 річно, на півроку - $30.00. За кожну зміну адреси - $1.00. Чеки і грошові перекази виставляти на "Svoboda".

Головний редактор – Ірена Яросевич
Редактори: Ольга Кузьмович, Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

Адміністрація „Свободи"
Адміністратор Володимир Гончарик (973) 292-9800 (дод. 3041)
Керівник відділу оголошень
Марійка Осціславська (973) 292-9800 (дод. 3040)
Передплата - Марійка Пенджола (973) 292-9800 (дод. 3042)

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про різну критику

Хто із читачів „Свободи" цікавиться музичним життям цієї країни, той напевно завважив в останніх днях сумну вістку, що помер один із найвизначніших музичних критиків і знавців музики – Гаролд Шинберг, котрий був авторитетним в цій ділянці автором „Нью-Йорк Таймсу" і саме за цю працю отримав престижну нагороду Пуліцера.

У зв'язку з цим пригадалося, як довгими роками ми завжди довіряли його оцінці оперових вистав і концертів, а його слова були для шанувальників музики дослівно „святими". Кожна висловлена ним думка щодо виконання і музичного твору була така справедлива і компетентна, що на неї справді можна було покладатися. Це був критик з покликання.

На жаль, таких глибоких і безпомильних знавців рідко зустрічаємо у звичайному житті. Зокрема ми, українці, знаємо добре, як часто наші знавці мистецтва, музики, а вже зокрема політики скоро і емоційно критикують події чи людей, не перевіривши докладно ситуації та складних обставин, в яких ця чи інша подія склалася. Ба, що більше – це у нас трапляється дослівно в різних-презрізних випадках, а темперамент породжує необдумане слово дуже і дуже часто.

Досить послухати учасників кожної нашої імпрези, щоб дізнатися дуже точно, що „було зле", але те, що було добре, не завжди проходить через уста. Не думаємо, що добре завжди і всюди кожну імпрезу, кожну політичну заяву чи ствердження доконче хвалити і вже ні в якому випадкові – кожну імпрезу. Коби тільки уміти знайти „золоту середину" – цю поміркованість у нашій критиці.

Власне кажучи – знайти цю поміркованість в осуді вчинків наших відомих осіб чи то у музиці, чи мистецтві, чи у красному письменстві чи у громадському житті, а вже зокрема у політичному. Це останнє тепер особливо гаряче та настороженe і тому вимагає великого спокою, розсудку та тверезої думки.

Правда, все це не приходить легко, і можна зрозуміти, що наша громада і тут, і там має десятки причин до критики і до обурення з приводу існуючих обставин. І не легко опануватися у висловленні своєї звичайно (на жаль) негативної думки. Коли, однак, цю думку висловлює людина, до якої прислухуються, людина компетентна, та ще коли цю думку передають до загального відома – обережність ніколи не зашкодить.

Хто це сказав, що „сім разів відміряй, а раз відрізуй"? Слушна порада, яка придається кожному знавцеві мистецтва і громадського життя, а вже особливо тим, які стоять сьогодні на „гарячих" місцях. Може б, цю народну мудрість пригадати тепер деяким нашим „батькам народу"?

О-КА

Ювілеї двох останніх привидів комунізму

ПРАГА. – Два останні з чотирьох комуністичних режимів на плянеті – Куба і Північна Корея – у минулі вихідні відзначили своє 50-річчя. 50 років тому тоді молодий Фідель Кастро організував бунт, який переріс у комуністичне повстання, що закінчилося ізоляцією, злиднями і поневоленням двох поколінь кубинців. Подібна доля спіткала і північних корейців після закінчення корейської війни і поділу півострова на дві держави.

У численних відгуках на згадані відзначення оглядачі підкреслюють, що протягом останнього півстоліття диктаторські режими обох країн позбавили населення будь-якого політичного або економічного вибору. На Кубі упродовж цього часу незмінно керує одна людина, тобто Фідель Кастро, опираючись виключно на репресивний апарат. У Північній Кореї від 53-го року керує комуністична династія Кімів – спочатку батько, а нині син. За цей період у Сполучених Штатах було обрано 10 нових президентів. Від 1953 року сталося чимало позитивних змін у світі, які, однак, на дві згадані диктатури ніяк не вплинули. Впала опора комуністичного світу - Радянський Союз, усі колишні радянські республіки і сателіти Москви зреклися комуністичної ідеології, як помилкової і шкідливої. Нині більшість із цих країн стали на шлях розвитку демократії, а деякі з них успішно перебудувалися і вливаються у західні структури.

Тим часом два згадані режими і далі тримаються цієї ідеології, яка загальмувала демократичний і соціально-економічний розвиток, проте і далі служить інструментом утримання влади в руках диктаторів. Як кілька десятиліть тому, громадяни обох країн, ризикуючи життям, втікають до берегів Сполучених Штатів з Куби або до Південної Кореї з північної частини півострова.

У коментарях на тему нинішніх ганебних ювілеїв для порівняння прірви між комуністичною тиранією і демократією оглядачі називають Південну і Північну Кореї. За 50 років Південна Корея досягла колосальних економічних успіхів, її промислові вироби вийшли на світові ринки, її населення живе у достатку. Південні корейці без обмежень і паспортних заборон можуть мандрувати по світу. Тим часом північні корейці, як, зрештою, кубинці, крім ізоляції від світу і політичних репресій, терплять від соціяльних нестатків, браку харчів і предметів першої необхідности. Все частіше населенню обох країн на допомогу приходять міжнародні доброчинні організації, постачаючи ліки, а до Південної Кореї – й харчі.

Журналісти повідомляють про недавню пропозицію Европейського союзу із чисто гуманітарних міркувань надати населенню Куби економічну допомогу. Під час церемонії відзначень 50-річчя революції у Сантьяго, де комуністичне повстання почалося, Кастро відкинув пропозицію допомоги, назвавши Европейський союз троянським конем Сполучених Штатів Америки.

Василь Дарчук,
Радіо „Свобода"

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Читачі дбають про добре ім'я України

У „Свободі" (ч. 30) було вміщене пояснення президента СКУ Аскольда Лозинського з приводу його критичних зауважень на українській телепрограмі „Контакт" в Канаді на адресу В. Ющенка, котрий у своєму виступі в Канаді подав, на думку А. Лозинського, надто негативне бачення України. Одночасно зі заявою А. Лозинського з цього приводу до редакції надійшли листи читачів, котрі теж піклуються про добре ім'я України, але вважають, що не слід критикувати провідника опозиції.

Ярослав Розумний з Манітобського університету в Канаді пише: „Мене застановило, не те, що сказав президент СКУ на адресу, можливо, майбутнього президента демократичної України, а чому, з якою інтенцією та на чию користь Аскольд Лозинський це зробив. Цей загадковий для політичного глузду виступ президента СКУ має познаки дивного „ізоляціонізму" стосовно ситуації в Україні, або „я за владу, що при владі", або просто брак розуміння різниці між поняттям держави і її влади". Ярослав Розумний вважає, що А. Лозинський повинен або публічно перепросити В. Ющенка, або „уступити з посту президента СКУ".

Ігор А. Гриневич надіслав факсом листа без зворотньої адреси, в якому пише: „Інтерпретація А. Лозинського про його мандат говорити в імені 20 млн. діяспори викликала сумніви, чи організація є в руках здисциплінованого тіла президії, чи так би мовити „гармати без прицілу". Є дисципліна громадських виступів і голова не може уводити приватну інтерпретацію в оборону своїх слів під адресою сучасного державного правління чи парляменту України".

Роман Волчук з Джерзі Сити, Н. Дж., вважає, що А. Лозинський „безрозбірливо критикував виступ колишнього прем'єра В. Ющенка, який є нашою єдиною надією на усунення від влади нинішнього скорумпованого режиму і встановлення в Україні демократичної влади, поверненої обличчям до Заходу". Нагадаємо, що сам А. Лозинський у своїй заяві сказав: „В. Ющенко своїм розумінням демократичних і ринкових процесів та будучи справді українською людиною, на сьогодні є найкращим кандидатом на Президента України, однак це не означає, що він непомильний і що він не міг би скористати з конструктивної критики і політичних порад з боку своїх доброзичливців".

Голова Об'єднання колишніх вояків УПА США і Канади **Іван Лико** переслав копії листування з Президентом України Л. Кучмою. В грудні 2002 року ветерани звернулися до Л. Кучми з порадою при відзначенні річниці подій 1943 року на Волині вимагати обопільного вшанування полеглих поляків і українців, а також визнати УПА воюючою стороною в часі Другої світової війни.

На лист відповів 4 лютого 2003 року керівник Головного управління з питань внутрішньої політики Адміністрації Президента О. Рафальський, який запевнив, що адміністрація дбатиме про встановлення історичної правди та зміцнення україно-польської дружби, а щодо статусу УПА повідомив, що Кабінет міністрів ще не подав цього законопроєкту до Верховної Ради.

Михайло Семенець зі штату Нью-Йорк відгукнувся на публікацію про відзначення 60-річчя подій на Волині (ч. 29), в якій згадано Архиєпископа УПЦ Симеона, але не сказано, до якого патріярхату належить ця церква. Повідомлення інформаційних аґентств „Свобода" подає без змін у викладі фактів, а назву УПЦ вживає церква Московського патріярхату.

Анонімний читач з Вілмінґтону, Делавер, пише, що був дуже розчарований сторінкою світлин (ч. 27) про те, як триває ремонт оселі Союзівка. „Чи це має бути новина для читачів в усьому світі?" – запитує він. Дякуємо за критичне зауваження, яке буде враховане у нашій подальшій праці.

До справ християнської Церкви звертається у статті „Чи кінець „польської місії" на сході Европи" **Євген Ільків** з Чикаго, який відгукується на статтю „Нова місійна роля Польщі" в журналі „Патріярхат", ч. 3. Полемізуючи з журналом, автор пояснює звернення уваги польських католиків до Европи закулісними контактами Москви, яка заграє з Ватиканом, маючи власні наміри щодо України. Варто було б надіслати цю статтю безпосередньо до журналу „Патріярхат", з яким полемізує автор.

Серед інших листів липневої пошти є копії публікації у виданнях „The Gazetta" про оперову співачку минулого Віру Любимову (надіслала **Ольга Керніт-Скай** з Вірджинії), математика Михайла Кравчука (1892-1942) в газеті „Волинь" (надіслала **Л. Прокоп** з Нью-Йорку).

Українська закордонна громада й надалі потрібна Україні

В часі, коли українська організована громада готується до відзначення 125-ої річниці першої української еміграції до США, на сторінках української преси, на з'їздах і зборах різних організацій і в приватних розмовах людей лунають тривожні запитання: „Чи збережеться українська організована громада і якою вона буде?". Дехто тішиться думкою, що Україна вже вільна, і допомога їй вже не буде потрібною, тому вже немає потреби в існуванні громадських організацій. На мою думку, це – помилковий погляд.

На кожному етапі людського розвитку були провідники, які гуртували людей для осягнення якоїсь конкретної мети, що привело до створення різних товариств, братств і організацій. Мінялися назви, мінялися люди, але просвітницька праця, опіка над сиротами, бідними і старшими, захист працюючих, привернення людських, релігійних і національних прав, повне виборення волі для народу та інші благородні цілі залишилися.

Вплив цієї праці на формування духовности морального національного і політичного світогляду людей є більший, ніж вплив державного урядування. Власне ця праця міняла історію людства. Державні уряди добре розуміють значення громадських організацій, тому пробують регулювати їх законами: одні підтримувати, щодо інших – маніпулювати, включно із їх забороною.

З української точки зору, значення організованого громадського життя не можна недоцінити. Тим, що український народ витримав століття неволі, ми завдячуємо тільки праці українських церков і різних українських патріотичних організацій. Програми цих організацій були побудовані на християнських засадах та дороговказах національних геніїв – Тараса Шевченка, Лесі Українки, Івана Франка, Миколи Міхновського, Дмитра Донцова та інших. Своєю працею вони повертали людям людську і національну гідність, плекали патріотизм, посвяту і жертвеність, любов до свого і пошану до чужого, заохочували людей жити не тільки матеріяльним, але також духовним і національним життям.

Володарі Совєтського Союзу добре розуміли силу громадських організацій, тому все суспільне життя взяли під стислу контролю уряду і не допускали жодного прояву національної свідомости. Коли під кінець 90-их років вітер волі повіяв у Східній Европі, закипіла під національним оглядом і Україна. Постало ряд українських патріотичних організацій, між якими домінуюче місце займає Рух. Їх праці ми завдячуємо блискучу перемогу національної ідеї під час референдуму 1 грудня 1991 року, в якому український народ майже повністю висловився на підтримку вільної соборної Української держави. До цього у великій мірі причинилась і українська громада у вільних країнах світу.

Від тоді минуло вже 12 років. За цей час українське організоване життя на еміграції опинилося в критичному пункті, існує поважна загроза, що воно може занепасти до тієї міри, що буде існувати лише на папері. Старі громадські діячі відходять, а молода зміна – нечисельна. Це діється тоді, коли є така чисельна, молода і освічена нова українська еміграція. Організоване громадське українське життя потрібне для того, щоб могло відігравати свою позитивну ролю в суспільстві.

В Україні тепер можна відкрито вести національно-політичну і культурну працю, і є багато людей, які це роблять. Таку працю треба вести в армії, університетах, школах і фабриках, в містах і селах. Від цієї праці залежить, чи український народ стане національно свідомий і політично вироблений, бо тільки тоді він зможе вибрати до керування держави людей, які дбатимуть за Україну і захищатимуть її інтереси.

Катерина Мицьо,
Олд Бейтпейдж, Н.Й.

Як придбати книжку Василя Захарченка?

Після публікації у газеті „Свобода" (ч. 17) рецензії на книгу лавреата Національної нагороди ім. Т. Шевченка Василя Захарченка „Довгі присмерки" до книгарні при Черкаському музеї „Кобзаря" стали надходити листи зі США з проханнями надіслати цю книгу. Це можна здійснити шляхом попередньої оплати на рахунок директора книгарні Володимира Дядика. Вартість книги з пересилкою і банківськими послугами – 16 долярів. Адреса музею і книгарні: вул. Байди Вишневецького, 37, Черкаси, 18000 Ukraine. Телефон книгарні: (38) (0472) 35-52-11.

Володимир Дядик,
Черкаси

Хто кличе святкувати?

Використовую нагоду, щоб пригадати ваш заклик „Святкувати перемогу 9 травня 1945 року". Це була трагічна подія для нас, українців, цілком подібна до здобуття Києва татарами у 1240 році. А тут заклик „святкувати наше поновлення?". Хто кличе святкувати? „Свобода"!

Петро Грицак,
Кранфорд, Н. Дж.

Від редакції: *З приводу так званого Дня перемоги у „Свободі" було вміщено статтю В. Остапенка „Про День перемоги" (ч. 17), листи Л. Дражевської „Я дізналася багато нового" і М. Гояна „За яку правду гинули українці?" (ч. 24), але в жодній з цих публікацій редакція не закликала своїх читачів до святкування річниці 9 травня 1945 року.*

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

Обговорено пляни відзначення 125-річчя української еміґрації

ПАРСИПАНІ, Н. Дж. – У Головній канцелярії УНСоюзу 18 липня з ініціятиви президії УККА відбулась нарада провідників УККА, УНСоюзу і ЗУАДКу, на якій обговорено попередні пляни відзначення 125-річчя української еміґрації до Америки та інші питання. У нараді взяли участь президент УККА Михайло Савків мол., голова Крайової ради УККА Ігор Смолій, екзекутивний зас-тупник президента УККА, голова ЗУАДК Лариса Кий, екзекутивний директор Крайової канцелярії УККА в Нью-Йорку Тамара Галло, екзекутивний секретар УККА Марія Дупляк, предсідник УНСоюзу Стефан Качарай, головний редактор тижневика „Свобода" Ірена Яросевич.

Провідники УККА представили на нараді анкету для опитування української громади, запропоновану з метою удосконалення праці УККА серед української спільноти, зокрема серед новоприбулих з України і молодших поколінь американців українського походження. Зацікавлені можуть замовити її за адресою: UCCA, 203 Second Ave., New York, NY 10003 або дізнатися про анкету і діяльність УККА на Інтернеті: www.ucca.org

Гості з УККА представили на нараді і подарували для бібліотеки „Свободи" книжку „The Ukrainian Heritage in America", видану в 1991 році з ініціятиви УККА.

На фото: учасники наради (зліва): І. Смолій, І. Яросевич, Л. Кий, М. Савків, С. Качарай, Т. Галло, М. Дупляк.

Засідання Екзекутиви УНСоюзу

ПАРСИПАНІ, Н. Дж. – У п'ятницю, 27 червня, у приміщенні Головної Канцелярії відбулося засідання Екзекутиви Українського Народного Союзу. У ньому взяли участь члени Екзекутивного Комітету: Стефан Качарай – предсідник, Марта Лиско – перший заступник предсідника, Христина Козак – головний секретар і Рома Лісович – касир. Директор для Канади Ал Качковський, з огляду на раніше запляновані зобов'язання, не зміг прибути на засідання. Евген Іванців – другий заступник предсідника, з огляду на медичні причини, не мав можливости бути присутнім на засіданні.

Засідання відкрив о 10-ій год. ранку предсідник УНСоюзу Стефан Качарай. Після прийняття порядку нарад, прочитання і прийняття протоколу попередніх нарад Екзекутивного Комітету було приступлено до звітів членів Екзекутиви за перший квартал 2003 року.

Предсідник Стефан Качарай звітував про покращання фінансового стану УНСоюзу, яке позначилося збільшенням резерви на 501,000 дол. у першому кварталі 2003 р. Збільшення резерви спричинене декількома позитивними економічними чинниками у першу чергу, покращанням вартости канадського доляра, значним приходом від вкладок нового забезпечення, головно з продажу пенсійних грамот УНСоюзу, деякого покращання біржі і прибутку у сумі 31,000 дол., який виказує Корпорація Дому УНСоюзу.

Союзівка виказує 199,000 дол. оперативних втрат. Обидва видання УНСоюзу „Свобода" і The Ukrainian Weekly втратили передплатників і у першому кварталі виказують 30,822.36 дол. недобору. Виплати братських послуг УНСоюзу становили 258,000 дол.

Марта Лиско, перший заступник предсідника, приєднала до Союзу 5 членів. Крім того, М. Лиско усі свої дієти (per diem) за 2003 рік пожертвувала на Українську Народну Фундацію для Фонду Відродження Союзівки. Наша щира подяка Марті за її безперервну підтримку!

Головний секретар Христина Е. Козак у своєму звіті подала, що у першому кварталі 2003 р. УНСоюз придбав 85 грамот: дві у Канаді на суму 10,000 дол., 60 грамот життєвого забезпечення в Америці на суму 1,318,999 дол. і 23 пенсійні грамоти на суму 296,615 дол.

Любов Стрілецька, секретар 10 Відділу УНСоюзу у Філядельфії, здобула у першому кварталі перше місце, придбавши 8 членів, забезпечених на суму 247,000 дол., з річними вкладками 8,627.22 дол. Друге місце зайняв Мирон Пилипяк, секретар 496 Відділу, придбавши 8 членів, забезпечених на суму 104,000 дол., з річними вкладками 3,747.87 дол. Ґльорія Горбатий, Відділ 414, приєднала 4 членів, забезпечених на суму 200,000 дол., з річними вкладками 1,153.75 дол.

Найкращим організатором у ділянці пенсійних грамот є Стефко Вох, працівник Головної Канцелярії і професійний продавець, який у першому кварталі ц.р. продав 10 пенсійних грамот на суму 78,660 дол. Стефан Вельгаш, працівник Головної Канцелярії і професійний продавець, придбав 3 пенсійні грамоти на 82,626 дол. і Йосиф Чабон, секретар 242 Відділу, придбав 3 пенсійні грамоти на суму 35,000 дол. Наша щира подяка усім за віддану працю.

Затруднено професійних продавців для продажу забезпеченевих продуктів УНСоюзу. На 1 квітня 2003 р. УНСоюз мав 14 продавців, які працюють для Союзу у Пенсильванії.

У першому кварталі 2003 р. дванадцять з усіх 27 Округ, відбули Окружні збори і надали квоту, встановлену резолюцією Головного Уряду. Округа Олбані, головою якої є Микола Філь, відзначилася найвищими успіхами, перевищуючи квоту, встановлену для Округи у 2002 р. За їхні осяги Округа отримала грошову нагороду. Округа Північного Нью Джерзі, яку очолює Євген Осціславський, також отримала грошову нагороду за виконання квоти на 51 відсоток і Філядельфійська Округа, головою якої є довголітній союзовець, член Головного уряду, секретар відділу Степан Гавриш, за виконання квоти на 43 відсотки. Ми дякуємо усім Округам за їхню співпрацю, відданість і їхнє бажання надалі зберігати живим дух УНСоюзу.

До списку пенсійних продуктів УНСоюзу буде додана ще одна поліса. Екзекутива винесла рішення звернутися до Стейтового Уряду за дозволом відкрити „Coverdell Education Savings Account" або „Education IRA". Це конто дозволить особі вкладати річно 2,000 дол. IRA також дозволяє вибирати гроші без оподаткування на цілі освіти від початкової школи до університету включно.

Касир Рома Лісович поінформувала про стан Союзівки. Вістка про відродження Союзівки викликала велике зацікавлення і пожвавлення. Згідно з інформаціями, отриманими з бюра Союзівки, замовлення кімнат на літні місяці сягає 80-85 відсотків. Літні табори заповнені. Їдальня в Головному Будинку є під основною перебудовою і буде також придатною для можливих ділових зустрічей. Проходить очищення стежинок, свіжо відмальовується кімнати і будинки із зовні, покладено нові килими в „Ужгороді" і „Чернівцях".

У справі найновіших подій відвідайте на web site нову сторінку Союзівки. Для кращих інформацій про забезпеченеві програми УНСоюзу, під час літніх місяців у кімнатах Союзівки будуть залишені брошури, летючки, надходитимуть свіжі числа „Свободи" і The Ukrainian Weekly.

Касир Рома Лісович передбачає зниження недобору Союзівки з кінцем року.

Наступне засідання Екзекутивного Комітету відбудеться 19 вересня 2003 року.

Христя Козак

Нові члени УНСоюзу

Близнюки Каролина Маргарета (зліва) і Матей Честон Манастерські, діти Дейдрі і Григорія Манастерських, стали новими членами 120-го Відділу УНСоюзу в Аліквіпа, Па. Внучат-близнюків записала бабуня Ольга Манастерська.

Зліва: Олександер Михайло Захар і Микола Андрій Захар, діти Христини та Андрія Захарів, нові члени 292-го Відділу УНСоюзу. Своїх внуків забезпечили бабця і дідо Віра і Зенон Захаріясевичі.

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Приїздіть у Шевченкове село!

Ми мешкаємо в батьківському селі Тараса Шевченка – Керелівці (від 1929 року – Шевченкове). Моя дружина – заступник директора історико-культурного заповідника „Батьківщина Тараса Шевченка", я – фармер. Ми часто приймаємо гостей, їдемо у Моринці, Будище, Вільшану, Гупалівщину, Гайдамацькі Льохи, провідуємо могили батька й матері українського пророка, заходимо до збереженої школи дяка, в якій опановував письмо малий Тарасик, знайомимо з експозицією літературно-меморіяльного музею, зупиняємось серед садків, ставків, урочищ. З нами вітаються, здається, ті ж самі, що й при Шевченкові, діти, дівчата, парубки, молодиці, чоловіки, літні люди.

За допомогою парафіян зі Свято-Троїцького храму, що в Клівленді, громада віруючих відновила церкву Івана Богослова, в якій колись наш великий земляк молився. Церква розташована поблизу батьківської садиби Тараса і належить до Київського Патріярхату.

В Будищах, як і при Тарасові, зеленими раменами підпирають небо тисячолітні дуби. Два-три рази на рік тут буває Віктор Ющенко. З Будищ родом легендарний генерал-хорунжий Української визвольної армії Юрко Тютюнник. Поблизу – Тарасівка Олександра Кошиця, через п'ять полів – Вільшана, садиба Максима Кривоноса, за двадцять кілометрів – село Квітки Кирила Стеценка, ще далі – Звенигородка Агатангела Кримського, Городище Гулаків-Артемовських, Млієв – родове село славетних Симиренків, чарівний Стеблів над Россю – гніздо Нечуя-Левицького. Недалеко родові села інших славних людей – Пальчик Сергія Єфремова, Колодисте Василя Доманицького, Ковалівка Тодося Осьмачки.

Якщо хтось з „Свободи" запланував поїздку до України, то ми пропонуємо тури комфортним мікроавтобусом, страви української кухні, мешкання на вибір – готель або приватна оселя, знайомство зі сільськими фолкльорними гуртами, відвідування базарів, крамниць. Телефонувати можна на число (380) (4740) 95-304. Наша адреса: вул. Сошенка, 76, с. Шевченкове, Звенигородський район Черкаської обл., Ukraine.

Сергій Ткаченко,
с. Шевченкове, Черкаської обл.

Сумна доля монографії Володимира Шухевича

Пересилаю до редакції монографію Володимира Шухевича „Гуцульщина" в п'яти томах, зібрану і видану ще за Австрії, понад сто років назад. Совєтський Союз знищив цю монографію тільки тому, що Володимир Шухевич був дідом Романа Шухевича-Чупринки, генерала Української Повстанської Армії. Як член Світового об'єднання гуцулів, я погодився перевидати монографію і в 1996 році домовився з головою Гуцульського товариства в Україні Дмитром Ватаманюком, висилаючи йому 6,000 долярів на 5,000 примірників книжки.

У 1998 році Дмитро Ватаманюк повідомив мене, що ціни на папір і друк підійшли в гору і за ті гроші можна видати тільки 2,500 примірників. Я погодився на видання першого і другого тому. В 1999 році я особисто був на презентації монографії „Гуцульщина" в Чернівцях, Верховині, Криворівні, Косові, Коломиї і Івано-Франківську. До Америки я привіз зі собою 150 книг, а решта – 2,350 примірників – залишилося в краю для розіслання музеям, бібліотекам і школам. Бібліотеки і музеї отримали ці примірники, але школам їх не вислано, бо Шкільна рада, зокрема особи, які мали розповсюдити ці книги по школах, того не зробили. Володимир Ватаманюк повідомив мене, що ті книги не були доручені і потрапили на базар.

Книги привезені зі собою, я переслав до бібліотек і музеїв в США і Канаді, до НТШ, а решта ще є в мене. Багато осіб повідомили мене про отримання цих книг, а деякі до цього часу не зробили. А шкода!

Прошу вас, як отримаєте від мене п'ять примірників монографії „Гуцульщина" Володимира Шухевича, бережіть їх, бо буде великою шкодою, якщо б і тут, на поселеннях, вони пропали. Якщо ваша ласка, напишіть у „Свободі", що перший і другий томи монографії (в одній книжці) можна ще замовити в ціні 10 долярів з пересилкою на мою адресу: Tanasij Oparyk, 72 Proctor Rd., P. O. Box 97, Eldred, NY 12732-0097.

Танасій Опарик,
член УНСоюзу з 1952 року,
Елдред, Н. Й.

Від редакції: *Щиро дякуємо шановному Т. Опарику за надіслані книжки. Вони будуть збережені у бібліотеці „Свободи".*

Іван Багряний писав про Броди

У зв'язку з відзначенням 60-их роковин створення дивізії „Галичина" („Свобода", ч. 29) варто згадати, що у своєму романі „Вогненне коло" Іван Багряний відзначив трагічний аспект бою під Бродами, де по обох боках фронту, в арміях наших ворогів, гинули українці, воюючи за Україну. Він теж передбачив, що відроджена українська держава буде збудована руками „членів комуністичної партії і комсомолу".

Роман Волчук,
Джерзі Сіті, Н. Дж.

Павлусеве дитинство

За комуністичної влади в Україні були масові арешти, але діти, які ходили до школи, ще не мали уявлення про долю батьків. В одній родині було троє дітей. Коли арештували батька, мамина родина забрала двох старших, а Павлусь залишився з мамою. В школі саме організували малят в гуртки, які називали „жовтенята", а пізніше діти переходили в піонери і мали однострій – блюзу, червону пов'язку на шиї і шпильку. Павлусеві подобався цей однострій і він просив маму, щоб купила і йому цей одяг. З великим трудом мама придбала, Павлусь одягнувся і гордо пішов до школи. Заходить, а йому назустріч йде піонервожата. Схопила його за червону пов'язку і як закричить: „Як ти смієш одягати цей однострій? Твій батько – ворог народу!".

Павлусь злякався і став голосно плакати. Хтось побіг до його мами і повідомив, що сталося в школі. Коли Павлусь прийшов додому, то вже мами не було. Вона переховувалась, боячись арешту. Люди не знали що з хлопцем зробити, але хтось підказав, щоб його відвести в дитячий будинок. Хлопчик просив їсти, але ніхто не давав. Один хлопець підійшов до нього і порадив йти на базар і вкрасти щось з їжі. На другий ранок він пішов на базар, але боявся красти, бо мама вчила – не кради. Постояв, заплющив очі і простягнув руку, щоб вкрасти, як хтось його схопив за руку. Він відкрив очі, а перед ним стояла його мама. Вона повела сина до своєї сестри, де вони жили потайки до приходу німців.

З часом його забрали до Німеччини, а після війни Павло опинився в Америці. Нікому він не розповідав про своє минуле, лише приятельці Олі. Тепер Павло відійшов у вічність і я можу розповісти іншим про нього.

Ольга Ґаховська,
Дірборн, Миш.

Спомин про Спілку Визволення України

Коли у серпні 1929 року прийшов я на головний вигін нашого села, то побачив, що кругом усього вигону стояли десятки возів, а в середині – маса людей, багато військових піших і кінних. Це були арештовані минулої ночі у справі Спілки Визволення України (СВУ) і ті, що прощалися з ними. Арештованих посадили на вози і довжелезна валка під конвоєм поїхала до районного центру. Ідея СВУ мала широкий відгомін в народі. Тоді також багато було арештовано інтелігенції і духівництва УАПЦ.

У територіяльному 21-ому піхотному полку, що стояв у Ромнах, за одну ніч було арештовано 70 відсотків старшин цього полку. Розповідав чоловік, що служив на залізничній станції Ворожба, як лише за одну ніч пройшло 40 ешелонів війська з Росії на Київ. На Харківському процесі СВУ–СУМ академік Сергій Єфремов, інші підсудні свідчили про ціль і мету Спілки. Розповідав мені студент Подебродської академії в Чехії, як вони не відходили від радіо, ловили кожну вістку з процесу. Відносно того, що тут ніби була якась провокація ОГПУ, треба ставитися до цього з великим застереженням. Радянські ідеологи і їх поплентачі робили все, аби дискредитувати цей рух. Справа СВУ була гучна, часто згадувались у розмовах багато різних епізодів з діяльності Спілки.

Пам'ятаймо тих, які мріяли, надіялись і пробували визволитись з лабет більшовизму.

В. Тала,
Кольорадо

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

„Вовчій Тропі" – 50 років

Учасниці табору УПЮ на ювілейній збірці.

ІСТ-ЧЕТАМ, Н. Й. – 50 років охрещена пластунами простора та мальовнича оселя „Вовча Тропа" збирає кожного літа сотні пластунів усіх віків, що таборують тут, відзначають різні свої свята і відвідують своїх дітей чи загалом пластові табори.

Однак, ті, що зібралися на „Вовчій Тропі" в днях 18, 19 і 20 липня цього року, мали особливу причину – відсвяткувати на цій „своїй" оселі її 50-річчя.

Багато часу і праці присвятили організатори цього вийняткового свята, щоб підготовити належно оселю і програму цього особливого ювілею. Тут в першу чергу були активними члени управи оселі – Соня Слободян-Бокало, Петро Бокало, Юрій Гук та цілий ряд їхніх помічників з пластових рядів. Святкування розпочалося вже у п'ятницю, 18 липня, коли гості могли оглянути поважну збірку світлин із архіву П. Бокала, купити пропам'ятну книжку п. н. „Вовча Тропа", 1953–2003 рр.", а увечорі взяти участь у ватрі, яка була присвячена пластовій пісні, та яку вели ст. пл. Ксеня П'ясецька і ст. п. Роман Кизик.

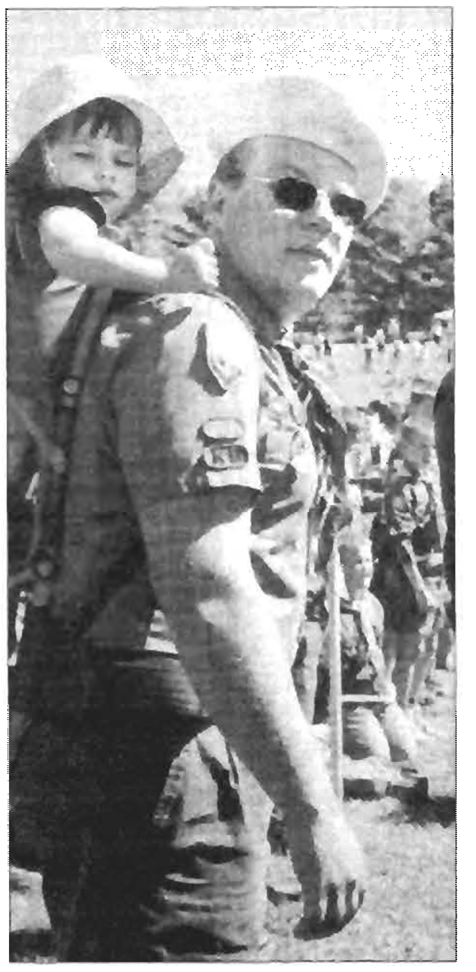
Субота, 19 липня, привітала гостей прегарною сонячною погодою, і вона ще більше підкреслювала чар оселі, що півсторіччя служить сотням української дітвори та молоді за найкраще місце таборування, зустрічі з однолітками та життя в природі. О год. 10-ій ранку на площі зійшлися учасники усіх п'яти таборів разом із своїми провідниками, а на традиційному місці біля щоглів, де лопотіли національні та пластові прапори, стали члени пластового проводу та гості, під проводом Начального Пластуна пл. сен. Любомира Романкова. Він перший забрав слово, підкреслюючи славне минуле цієї оселі, де проведено чотири Міжкрайові пластові зустрічі із тисячами учасників та гостей. Про значення цієї історичної для пластунів оселі говорили після нього голова Головної пластової булави пл. сен. Ярослава Рубель і голова Крайової пластової старшини в США пл. сен. Ігор Микита.

В дальшому учасники поодиноких таборів вивели свої характеристичні для пластової молоді „точки" із співами та хороводами, при помочі своїх виховників та пластунок- сеньйорок, що включились в підготування цього рідкісного свята.

Курінь УСП „Спартанки" виготовив окрему летючку із запросинами для гостей оглянути оселю під їхнім проводом, з чого скористало багато присутніх після закінчення програми.

У вечірніх годинах відбулася святкова ватра для таборовиків та гостей, якою вели ст. пл. Тарас Ференцевич і ст. пл. Христя Ставнича. Тут члени кожного табору мали нагоду виступити із відповідними точками, а передусім із гарним співом. Пізно вночі біля вогню ватри сиділи гості-пластуни, згадували свої минулі ватри в тому самому місці за часів свого таборування на „Вовчій Тропі".

В неділю святочною Богослужбою, яку відслужив капелян Українського Пласту в США о. Іван Кащак, закінчилися відзначування цього рідкісного ювілею, який залишиться у пам'яті усіх, що його переживали. Як постійний спомин років таборування на „Вовчій Тропі" залишається, однак, пропам'ятна книга „Вовча Тропа", яку можна було придбати на оселі. Оцю ювілейну книгу зредаґувала колеґія із 16 пластунів і пластунок під проводом пл. сен. Наталки Воронки-Білаш, членки куреня „Лісові Мавки", якої вступне слово найкраще віддзеркалює сантимент, що його мають до „Вовчої Тропи" сотні пластунів і пластунок. Головної редакторки не було ще на світі (пише вона), як пластуни купили цю оселю, і тут таборували її батьки, тут вона познайомилася зі своїм судженим і тут тепер таборують їхні діти. Це зізнання редактора книги немов повторюються десятки разів на сторінках, в яких вміщені привіти для оселі „Вовча Тропа" від численних пластових родин, що признають, яку важливу у їхньому житті ролю відіграла саме ця пластова оселя, та скільки сантименту у них для неї залишилося. Цей сантимент був чи не найповажнішим чинником ювілейного святкування, що для сотень і тисяч пластунів в'яжеться з найкращими молодечими переживаннями.

Колись – таборовик, тепер – батько, але завжди пластун

О. Кузьмович

Учасники таборів УПЮ зібралися після святочного відкриття 50-річчя.

„Вестерн Юніон" служить Україні

НЬЮ-ЙОРК. – 21 липня у крамниці парфумів „Сюрприз" на Брайтон Біч Авеню урочисто відкрито ще одне відділення компанії „Вестерн Юніон", яка здійснює електронне переказування грошей в багато країн світу, в тім і в Україну. На узбережжі океану, яке називають „другою Одесою", проживає чимало вихідців з України, які охоче переказують гроші своїм рідним і приятелям, тому появу нового відділення місцеві мешканці зустріли з радістю. Для тих, хто переказував гроші цього дня, „Вестерн Юніон" приготував подарунки. На відкриття прибуло багато представників засобів масової інформації.

Петро Гнатюк, реґіональний директор компанії, який відповідає за обслуговування України, Вірменії, Грузії і Центральної Азії, розповів кореспондентові „Свободи":

– „Вестерн Юніон" працює у 195 країнах світу і Україна за обсягом переказів входить до першої п'ятірки серед них. Перекази йдуть, в основному, в Україну, але звісно, не тільки з Америки, а з багатьох країн, де є українці. Така допомога своїм близьким засвідчує, що український нарід є дуже працьовитий, не чекає, що хтось йому щось дасть, а бере долю в свої руки. Виїздять, працюють, але не забувають своїх рідних на батьківщині. Тільки в Україні діють понад 250 представництв компанії. Для переказування грошей не потрібен банківський рахунок.

Наступним співрозмовником був Олександер Гомеля, помічник управителя компанії у Північній Америці, Східній і Центральній Европі:

– Я працюю з усіма представниками діяспори в усіх штатах Америки. Ми дуже вдячні українцям в Америці за те, що вони підтримують нас, з нами співпрацюють. Сьогодні ми відкриваємо ще одне відділення компанії „Вестерн Юніон", щоб людям було зручно поблизу того місця, де вони мешкають, відправити гроші до України. Ми працюємо в Україні з найбільшими фінансовими інституціями, найбільшими банками. Серед них банк „Аваль", Українська фінансова група, банк „Правекс". Тут присутні представники українських банків, які приїхали з Києва, Львова, Дніпропетровська, Івано-Франківська, щоб сьогодні разом з нами відзначити цю подію.

Багато цікавого про розвиток послуг компанії „Вестерн Юніон" в Івано-Франківську розповів гість з України, директор кредитно-фінансової установи Володимир Шкарилюк.

Адреса нового відділення компанії: 1135 Brighton Beach Ave., Brooklyn, New York. Довідки можна дістати телефоном: (212) 961-0059.

Левко Хмельковський

Петро Гнатюк подарував Майклу Стейну, який надав приміщення для нового відділення компанії, гуцульську тарілку – подарунок з України.

Гості з України – Іван Гришин, Сергій Булгаков, Ігор Богданов

Оператори компанії готові обслужити відвідувачів

Володимир Шкарилюк (зліва) і Олександер Гомеля

Вечір в пам'ять Івана Багряного

ЧИКАҐО. – Заходами Українського інституту модерного мистецтва та Товариства української мови ім. Шевченка 28 червня відбувся літературний вечір, присвячений творчості Івана Багряного. Слово про його творчість та життєвий шлях виголосив Олексій Коновал, який знав І. Багряного особисто ще в Німеччині, коли навчався в таборовій школі в Новому Ульмі.

Твори Івана Багряного читали на вечорі новоприбулі з України Олеся Шалак та Віра Лесик.

О. Шалак недавно закінчила студії в Києво-Могилянському університеті, де вивчала творчість І. Багряного. На вечорі вона читала уривки з твору „Тигролови". Віра Лесик читала уривки зі збірок І. Багряного „До меж заказаних", „В поті чола", „Золотий бумеранг" та з твору для дітей „Казка про лелек та Павлика-мандрівника". В. Лесик закінчила музично-педагогічний факультет в Івано-Франківському державному університеті, працювала в одній з музичних шкіл Львова, де також організовувала музичні літературні вечори.

На вечорі можна було оглянути велику кількість друкованих праць І. Багряного, які він встиг написати за свої 57 років. А його найбільш відома праця „Тигролови" була перекладена і друкована англійською, німецькою, голяндською і данською мовами.

В Україні підготовлено унікальну бібліографію творів Івана Багряного в Харківській науковій бібліотеці ім. В. Короленка. Про це повідомив Фундацію І. Багряного в США проф. Максим Тарнавський.

Віра Боднарук

Учасники вечора (зліва): Віра Лесик, Олеся Шалак, Олексій Коновал, Віра Боднарук *Фото: Ляля Кучма*

Закінчився навчальний рік у Школі українознавства

Учні школи – учасники Свято-Володимирської пам'ятної програми у Пармі

ПАРМА, Огайо. – В Школі українознавства ім. Тараса Шевченка при Українському православному соборі св. Володимира навчаються діти віком від 3-ох до 13-ти років, що мешкають у районі Великого Клівленду. Для англомовних дітей, що лише розпочинають опановувати українську мову, відкрито два спеціяльні кляси для різних вікових груп, в яких навчають двомовні вчителі. Школа постійно відчуває велику підтримку з боку опікунчої організації – Українського православного собору св. Володимира.

За підсумком 2002-2003 навчального року 24 учні були нагороджені похвальними грамотами „За відмінне навчання", ще 31 учень – „За старанність у навчанні". Цього року чотири учні 11-ої кляси – Ірина Зозуля, Дан Левтонюк, Ярослав Кунанець і Оксана Стельмах – успішно склали кінцеві матуральні іспити. Для них школа організовує матуральний бенкет, що відбудеться 2 листопада 2003 року у великій залі Свято-Володимирського культурного осередку.

Цей навчальний рік у школі був багатий на цікаві і важливі події. Про їх перебіг батьки і рідні учнів могли прочитати впродовж року в газеті „Шкільні вісті", випуск якої налагодили вчителі. Крім того, про всі значні події шкільного життя можна було дізнатися з фотовиставок у вестибюлі школи, які готували протягом року вчителі Наталія Боднар, Лідія Вайтед та фінансовий референт Віра Малиш. У жовтні 2002 року школу відвідав Владика Єремія, Єпископ УАПЦ в Південній Америці, який розповів учням і вчителям про українські церкви і життя українців у Бразилії, відповів на запитання. У листопаді й грудні минулого року учні здійснили дві екскурсії до Українського музею-архіву Клівленду. 15 грудня молодші учні отримали подарунки від св. Миколая, а в січні група учнів взяла участь в Різдвяних читаннях, а також у церемонії освячення води в соборі св. Володимира напередодні Йордану, які проводили о. Іван Наконечний та о. Іван Міронко.

9 березня Українські злучені організації Великого Клівленду організували щорічний концерт, присвячений 169-ій річниці народження Тараса Шевченка. Внеском школи до святкового концерту була доповідь „Вшановуємо пам'ять Тараса Шевченка", яку зачитали учні 9-ої кляси Тетяна Боднар і Роман Коваль та літературно-музична композиція „Твоя, Кобзарю, слава не вмре, не поляже!", яку представили учні всіх кляс і садочка.

У травні, завдяки турботі Володимира Самійленка, учні школи відвідали Клівлендський зоопарк.

Цього року в школі проведено також ряд заходів з відзначення 70-ої річниці Голодомору 1932-1933 років в Україні. На початку наступного навчального року, 20 вересня, у Школі будуть проведені додаткові навчальні заняття і презентації, присвячені 70-ій річниці Голодомору в Україні.

Володимир Боднар,
директор школи

8-11 вересня: чотирнадцята зустріч „реґенсбуржців"

„Взяли ми молодість за чуба і завернули з небуття", – ці слова славного „стрілецького співця" Романа Купчинського мимоволі приходять на думку з приводу чергового з'їзду „реґенсбуржців". На жаль, „завернути молодість із небуття" вже ніяк не вдається, навіть коли і тягнути її „за чуба". Та все ж таки зустрічі друзів із тієї далекої молодости мають якусь своєрідну, трохи не чародійну силу, що може „діяти чари і завертати час назад". Бо при тих зустрічах десь зникає прірва років і здається, що ми „ті самі, що колись", помимо всіх помічних додатків. І наперекір „зубові часу" переживаємо „котрусь там весну", відпихаючи від себе всі сеньйорські „приємності". То ж з'їдемося знову і хоч нарікатимемо, що „молодість не вернеться", – при ватрі про це забудемо. Як звичайно, згадаємо юні дні, Реґенсбурґ, всіх і вся на оселі; помолимось за тих, що відійшли; поміркуємо над виданням книги; подискутуємо про „сьогодення; пожуримось про „волю-долю Вітчизни"; покритикуємо „ваших і наших"; попробуємо „передбачити майбутнє, а на кінець – традиційно побенкетуємо...

До програми Оксана Теодорович запланувала літературний вечір у пошану Романа Купчинського, представника і співця „доби УСС-ів", героїчної і багатозначної доби в нашій історії.

Відтворити „дух часу" будь-якої доби не можна самими архівними чи іншими „сухими" документами. Для цього потрібне і „живе слово": пісня, переказ, спогад, літературна творчість. Щоб повністю зрозуміти минулі події і їхні причини, треба таки і відчути той дух часу. Не все пережите нами є зрозуміле нашим дітям. Тому нашим обов'язком є залишити слід нашої доби, як колись УСС-и залишили для нас. За словами Купчинського: „Ох скільки споминів далеких до нас вертається назад".

Привезімо спогади, дружнє тепло і ще раз радіймо зустрічі! До побачення на Союзівці, любі друзі!

Людмила Ярко-Почтар

СОЮЗІВКА

КАЛЕНДАР ПОДІЙ

20 ЛИПНЯ – 2 СЕРПНЯ
Спортовий Табір.

1 –3 СЕРПНЯ
Спортовий „Weekend", турніри: копаний, відбиванка, софтбол, гокей, їзда на рольках.
Музика Ігоря Бачинського, Бараболя і Рон Когут.

СУБОТА, 2 СЕРПНЯ
ЗАБАВА, грає оркестра „БУРЯ".

НЕДІЛЯ, 3 СЕРПНЯ
ДЕНЬ СОЮЗЯНКИ.

3-8 СЕРПНЯ
Союзівка Scuba Diving Course

7-10 СЕРПНЯ
Родинна зустріч Кордубів і Чубатих.

П'ЯТНИЦЯ, 8 СЕРПНЯ – год. 4 по пол.
PAINTBALL game on Soyuzivka's new Groomed Paintball Field

СУБОТА, 9 СЕРПНЯ
„Ulster County Caesar Salad Festival" відбудеться на Союзівці.

10-16 СЕРПНЯ
„Club Suzie-Q" Week.

10-23 СЕРПНЯ
Традиційна українська танцювальна група Роми Прийми Богачевської.

СУБОТА, 16 СЕРПНЯ
Вибір „Miss" Союзівки. ЗАБАВА, грає оркестра „ФАТА МОРГАНА". Виставка мистецьких творів Козаків.

НЕДІЛЯ, 17 СЕРПНЯ – год. 2-га по пол.
Концерт української спадщини № 4, хор „Думка".

СУБОТА, 23 СЕРПНЯ – год. 8-ма веч.
Святкування Дня Незалежности України. Виступ учнів танцювальних таборів Роми Прийми-Богачевської, і ЗАБАВА. Рапсодний народний ансамбль з України.

НЕДІЛЯ, 24 СЕРПНЯ – год. 2-га по пол.
Концерт української спадщини № 5 Рапсодний народний ансамбль з України.

25 СЕРПНЯ - 1 ВЕРЕСНЯ
Тиждень святкування Дня Праці.

30-31 СЕРПНЯ
Святкування Дня Праці – ЗАБАВИ, грають оркестри „ТЕМПО" і „ФАТА МОРГАНА", концерт української спадщини - танцювальна група „УКРАЇНА" з Канади.

8-11 ВЕРЕСНЯ
З'їзд колишніх студентів Реґензбурзької гімназії.

12-14 ВЕРЕСНЯ
З'їзд КЛК.
З'їзд Байройтської гімназії та мешканців табору Байройт.

18-21 ВЕРЕСНЯ
З'їзд колишніх студентів української Зальцбурзької гімназії.

26-28 ВЕРЕСНЯ
Рада – Курінь „Спартанки".

28-30 ВЕРЕСНЯ
З'їзд Міттенвальдських шкіл.

17-19 ЖОВТНЯ
Крайовий Пластовий з'їзд.

31 ЖОВТНЯ-2 ЛИСТОПАДА
„Halloween 'Weekend'" – Вечірка для молоді, та костюмова забава для всіх.

7-9 ЛИСТОПАДА
Пласт – Орликіяда.

15-16 ЛИСТОПАДА
УАКРада.

21-23 ЛИСТОПАДА
Наради Головного Уряду УНСоюзу.

Цей календар буде доповнюватися. Дати можуть мінятися.

Фундація „Спадщина" підтримує українські організації

Олег Коверко (зліва) та Юліан Куляс

ЧИКАҐО. – Фундація „Спадщина" Першого Федерального банку „Певність" нещодавно надала українським організаціям кілька важливих ґрантів, які будуть мати подальший вплив на розвиток українського суспільства.

10,000 долярів надано Українському інститутові модерного мистецтва в Чикаґо на будівництво сховища для збереження колекції інституту. 10,000 долярів було дано Києво-Могилянській Фундації Америки, котра постійно розвиває та підтримує роботу Національного університету „Києво-Могилянська академія" та інших українських організацій, котрі проводять будівництво відкритого суспільства, заснованого на демократичних засадах.

В травні Фундація передала 10,000 долярів у Фонд програми міст побратимів Чикаго-Київ, для поширення в Україні інформації про рак грудей та закупівлю мамографічного обладнання, необхідного для ранньої діягностики та лікування раку грудей.

Фундація створена як незалежна, неприбуткова корпорація з основним капіталом 5 мільйонів долярів. Основний капітал прийшов від банку „Певність" у 1997 році. Сьогодні акції банку „Певність" виросли в ціні більш, ніж вдвічі. Фундація була заснована для збору приватних датків і зараз має в активах 8.7 мільйона долярів.

Згідно з федеральним законодавством, Фундація повинна щороку видавати 5 відсотків фондів. За минулі 6 років було видано на потреби української громади приблизно 1.4 мільйона долярів. В 2003 році Фундація плянує надати 440,000 долярів організаціям, які відповідають критеріям вимог, необхідних для отримання допомоги.

„Місія Фундації полягає в тому, щоб зберегти українську етнічність, духовні цінності та життєздатність української громади", – пояснює Юліан Куляс, президент банку та голова Фундації. – „Ми допомагаємо в першу чергу релігійним, освітнім, молодіжним, культурним та громадським організаціям. Найбільшу кількість пожертв даємо на українські школи, університети та освітні організації. Але українські церкви, семінарії, музеї, культурні організації також отримують допомогу".

„Надання допомоги Українському інституту мистецтва є дуже доречним і вчасним, оскільки колекція Інституту постійно зростає і ми потребуємо спеціяльних приміщень з реґулюванням клімату", – говорить Олег Коверко, президент Інституту.

„Роля Києво-Могилянської академії в творенні нового суспільства та у вихованні майбутніх провідників уряду та економіки, які будуть відстоювати інтереси української нації, є ключовою для підтримки незалежности України. Своїм датком Фундація „Спадщина" сприяє розвитку нового суспільства в Україні", – говорить Ігор Вислоцький, президент Києво-Могилянської Фундації Америки.

Фундація підтримує академічні дослідження, спонзорує конференції та видання книжок. Нещодавно конференція, яку проводив Ілинойський університет в Урбані, відбулася за фінансування Фундації.

Марія Кульчицька

Гість з Біблійного інституту

ЮНІОН. Н. Дж. - 20 липня громаду Української євангельської церкви відвідав ректор Київського біблійного інституту Союзу церков християн зіри євангельської (п'ятдесятників) Сергій Манелюк, який розповів про працю цього навчального закладу. 16 травня в інституті відбувся черговий випуск студентів: навчання закінчили 48 слухачів, яким вручено дипломи бакалаврів християнської освіти і пасторського служіння. Інститут є членом Евро-Азійських теологічної і акредитаційної асоціяцій. Голова другої з них Олексій Мельничук повідомив, що на теренах колишнього СССР діють понад 150 протестантських шкіл, серед яких київський інститут посідає одне з провідних місць. Він готує пасторів, проповідників, вчителів Біблії, місіонерів. До інституту приймають студентів виключно за рекомендаціями церков. Студентам надається житло і триразове харчування, необхідна література. Крім суто церковних предметів, вони вивчають англійську і грецьку мови.

На нове поповнення служителів церкви покладаються великі надії її провідників. Треба сказати, що у багатьох євангельських церквах України до появи випускників інституту прохолодно ставилися до християнського навчання, вважаючи, що життя віруючого за християнськими істинами важливіше від наукового пізнання цих істин, тобто інтуїтивне пізнання Божих істин дехто ставив вище від аналітичного вивчення Слова Божого. Але у Новому Заповіті багато разів наголошується саме на вивченні Слова Божого. Тепер становище змінюється. Викладають в інституті досвідчені професори і педагоги з України та інших країн. Валерій Решетинський, наприклад, закінчив Одеський політехнічний інститут, багато років був головним конструктором складних проєктів в галузі медичної ультразвукової техніки, але поряд з цим працював пастором церкви і провадив християнське навчання молоді. Петро Федорчук закінчив у Львові залізничний технікум, а потім - теологічну семінарію в Києві. Обізнаних з життям вчителів шанують студенти. Адреса інституту: вул. Онискевича, 3, Київ, 03115 Ukraine.

Л. Хм.

Директори середніх шкіл Херсонщини відвідали США

Українські вчителі у Дітройті

ДІТРОЙТ, Миш. – У травні в Дітройті та його околицях перебувала делегація з України – група директорів-адміністраторів середніх шкіл Херсонщини. Вони прибули до Америки завдяки програмі „Community Connections – International Visitors Council of Metropolitan Detroit", спонзорованої Державним департаментом США. Ціль програми – дати можливість громадянам Росії, України та Білорусі побувати у США, поглянути на Америку, її державні, наукові, комерційні та культурні інституції, хоч поверхово ознайомитися з американською „системою" та життям в Сполучених Штатах.

Опікувалися делегацією з України учасники програми „Community Connections", добровольці, які цікавляться світом, міжнародними подіями та зв'язками, і приймають гостей у своїх домах, піклуються про них під час їхніх відвідин.

У складі делеґації були Олена Буглак, Олена Вакулич, Ірина Дубас, Андрій Козаченко, Наталія Крупа, Світлана Микитюк, Надія Нор, Валентина Паргачова, Ганна Соценко, Валентина Ткаченко та Олександер Слободенюк – голова делеґації. Під час перебування в Мишиґені гості відвідали ряд державних, комерційних, культурних та наукових установ, включно з Капітолієм та Верховним судом в столиці штату Ленсінґу, побували в музеях, оперному театрі, на концертах, відвідали ряд шкільних адміністративних центрів та середніх шкіл та Інтернаціональну академію в Блумфілд-Гилсі, де гостей від імені школи вітав українською мовою учень школи Любко Березовський. Делеґація директорів відвідала почесного консула України в Мишиґені Богдана Федорака в Українському культурному центрі у Ворені. Гості теж відвідали середню школу при Українській католицькій церкві Непорочного Зачаття.

Гості з України відвідали публічну бібліотеку в місті Трой, де їх вітала довголітня бібліотекарка, завідуюча розвитком колекції книг та інших матеріялів та інтернаціональної збірки Галя Березовська. Члени товариства „Приятелі бібліотеки" обдарували гостей книжками. Того ж дня в приміщенні бібліотеки гостей з України вітала делеґація місцевого, 115-го відділу СУА імені поетеси Ліни Костенко.

В українських народних строях Катруся Безверха зі своїми діточками Олександрою та Андрієм, Ліза Кучер з донею Софійкою та Женя Мурська зі сином Миколою та донькою Іркою привітали гостей з України. В програмі зустрічі була коротка музична частина, в якій юний піяніст Микола Мурський виконав кілька українських народних пісень. Гості обдарували присутніх подарунками-сувенірами з України.

В останній день візити, 28 травня, з гостями зустрівся Ярослав Березовський, вчитель історії при „Рідній школі" в Дітройті-Ворені, який подарував їм деякі примірники книжок та інших матеріялів, якими користується школа. Члени делеґації виявили бажання підтримувати контакти з українськими школами в Америці, обмінюватися досвідом з вчителями та директорами українських шкіл у США.

Програма дає можливість українцям ознайомитися з життям громадян та працею інституцій США, дає також можливість українцям Америки зустрічатись зі своїми братами і сестрами, і краще розуміти хід подій в Україні.

Бажано, щоб українська громада вимагала від Державного департаменту, аби українських гостей супроводжували українськомовні (а не російськомовні) перекладачі, бо запрошення до цієї праці російськомовних перекладачів підриває авторитет незалежної української держави та утотожнює її з Росією в очах американців.

Ярослав М. Березовський

Вшановано подружжя Ракушів

Ірина і Микола Ракуші

МАЯМІ, Фльорида. – 13 липня українська громада вітала з 60-літтям подружнього життя Ірину і Миколу Ракушів. Своє подружнє життя Ракуші почали у Тернополі 1943 року. Війна змусила їх залишити рідне місто, де М. Ракуш мав своє підприємство. Скиталась у Німеччині і врешті еміґрували до Чикаго, де довелося тяжко заробляти на життя. Але Ракуші не забували за громадську працю. Микола став членом Управи Союзу купців і підприємців, Ірина вступила до Союзу Українок.

13 липня у церкві відбулася Служба Божа. Коли І. і М. Ракуші приймали Святе Причастя, Дана Васькевич заспівала „Аве Марія" українською мовою. Опісля присутні гучно заспівали „Многая літа!". Полуденок відбувся в церковній залі. М. Ковальчук, приятель родини, фінансовий секретар Товариства сеньйорів привітав ювілятів і розповів про їхню працю в Маямі для церкви, клюбу і товариства, головою якого довгі роки є М. Ракуш.

Для Української католицької церкви Успення Пресвятої Богородиці церкви Микола Ракуш вложив не лише багато праці, але і допомагав в багатьох випадках грішми. За його старанням придбано хату, де довгі роки була українська школа. Коли перероблялася церковна заля, М. Ракуш наглядав за роботою і завдяки його жертвенности Союз Українок має свою домівку.

Від громади привітала ювілятів Мирослава Тершаковець, яка ще раз підкреслила віддану працю Ракушів для громади і зокрема для Українсько-американського клюбу.

М. Ракуш зайнявся перебудовою клюбу, побільшив його і був його довголітнім головою. У клюбі відбувались імпрези, зустрічі, розваги. І. Ракуш, крім клюбу і церкви, включилась у працю Союзу Українок, була секретаркою, організаційною, імпрезовою референтками і 15 літ головою відділу, який тоді начисляв 70 членок. Прегарний хор, який вела співачка Ольга Павлова, виступав на наших і американських імпрезах, союзянки були при праці на фестивалях, у бібліотеках, з ялинками в час Різдва. Ірина Ракуш була активна в різних комітетах, вела радіопрограму, їздила на конвенції, була зв'язковою до СФУЖО і успішно переводила збірки на добродійні цілі.

Марія Венгльовська, приятелька ювілятів, висловила побажання подружжю, опісля їх вітав Роман Балабан від себе і Культурного центру у Голивуді. Неля Плечінь привітала ювілятів побажаннями і трояндами від Союзу Українок передала побажання і датки від Л. Гладкої, А. Івашко і І. Курман, які не змогли прийти на свято. Вшановуючи ювілятів, за їх бажанням, гості зложили даток на церкву 1,700 дол.

Ірина Ракуш зробила виставку грамот-подяк за жертовність подружжя. Це були пожертви на Катедру українознавства при Гарвардському університеті, „Енциклопедію українознавства" проф. В. Кубійовича, Наукове Товариство Шевченка, земельний фонд ЗУДАКу, товариство „Софія", церкву в Люрді, Народний Рух України, допомогу дисидентам, медичну допомогу і книжки в Україну, фонд В. Лостена, Інститут Андрея Шептицького, музей, Маямський клюб, церкву, Союз Українок.

На закінчення свята І. Ракуш подякувала парохові, гостям, а також Дані і Ричардові Васькевичам за гарно приготовлений полуденок.

Мирослава Тершаковець

В. Брюховецький – гість Комітету людських прав

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ. – „Києво-Могилянська академія не тільки найпрестижніша наукова інституція в Україні, а й один з найкращих університетів Европи", – сказав проф. В. Брюховецький в часі зустрічі з українською спільнотою, яку організував Комітет людських прав. В. Брюховецький, ректор цього університету, підкреслив ролю, яку університет відіграв у національній тканині українського культурного і наукового життя і вагомість цієї інституції у майбутньому України.

На завершення зустрічі Уляна Мазуркевич, президент Комітету людських прав, подякувала В. Брюховецькому за його виступ і подарувала йому тритомник матеріялів про український голодомор 1932–33 – усний проєкт Конґресової Комісії Голодомору України, як дарунок для університетської бібліотеки.

На фото: учасники зустрічі (зліва) Орися Гевка, Уляна Мазуркевич, Вячеслав Брюховецький, Христя Сеник, Оксана Ванчицька.

У. М.

Міжнародна конференція в Острозькій академії

ОСТРОГ, Україна. – 23-24 травня в університеті „Острозька академія“ відбулася міжнародна наукова конференція, присвячена 40-річчю журналу „Український історик” (1963–2003), організована Інститутом дослідження української діяспори при університеті, Острозьким осередком Українського історичного товариства, Світовою науковою радою при Світовому Конгресі Українців та Історичною секцією Української Вільної Академії Наук у США.

Відкрив конференцію ректор Острозької академії проф. Ігор Пасічник, який відзначив велику ролю журналу та його засновника і багаторічного редактора проф. Любомира Винара у розвитку української історіографії на Заході та в Україні.

Учасників конференції привітав проф. Любомир Винар, головний редактор журналу, президент Українського історичного товариства, голова Світової наукової ради СКУ та Історичної секції УВАН в США. Він розповів про початки журналу, згадав про своїх колеґ-співробітників, поділився думками про значення журналу в розвитку української наукової історіографії в Україні і на Заході. З привітанням до учасників конференції звернулася професор УВУ в Мюнхені д-р Бланка Єржабкова.

На пленарному засіданні з доповідями виступили проф. Юрій Макар (Чернівецький національний університет), Людмила Сакада (Київський університет), Алла Атаманенко (Національний університет „Острозька академія”), Леонід Тимошенко (Дрогобицький державний педагогічний університет ім. І. Франка). В доповідях було розглянуто ролю Українського історичного товариства і його журналу в розвитку науки в Україні.

Учасники конференції, які приїхали з 16 міст України, США, Німеччини, Канади, виступили у шести секціях, де було розглянуто ролю „Українського історика” у розвитку української історіографії, основні проблеми грушевськознавства, актуальні проблеми історіографії, джерелознавства, ролю особи в історії та історіографії, а також вибрані питання історії України. Виголошено 50 доповідей. Під час конференції було проведено презентацію видань Українського історичного товариства – останнього числа журналу „Український історик”, присвяченого 135-ій річниці від дня народження М. Грушевського (виступили директор музею М. Грушевського в Києві д-р Світлана Панькова, старший науковий співробітник Інституту української археографії та джерелознавства ім. М. Грушевського д-р Ігор Гирич), а також праці молодого дрогобицького дослідника Віталія Тельвака „Теоретико-методологічні підстави історичних поглядів Михайла Грушевського“ (виступили д-р Леонід Тимошенко, д-р Леонід Зашкільняк).

Завершилася конференція підведенням підсумків та прийняттям резолюцій. Окрему резолюцію учасники конференції присвятили українсько-польським взаєминам, закликаючи наукову громадськість до об'єктивного і неупередженого підходу до вивчення цієї проблеми.

Алла Атаманенко

З приводу 40-річчя журналу „Український історик“ надіслав статтю також Олександер Домбровський. Дякуємо!

Учасники конференції

Автобіографія

Петрові Одарченкові – українському мовознавцеві, етнографові і фольклористові, дослідникові творчости Тараса Шевченка, Михайла Драгаманова, Лесі Українки, Олени Пчілки, багаторічному авторові „Свободи" – 20 серпня виповняється 100 років від дня народження. Редакція „Свободи" щиро поздоровляє д-ра Одарченка з цим знаменитим ювілеєм і пропонує читачам „Автобіографію" вченого, яка свідчить про його сповнене творчою працею, цікаве і плідне життя.

Петро Одарченко

Я народився 20 серпня (7 серпня за ст. ст.) 1903 року в селі Римарівці, Гадяцького повіту на Полтавщині, в селянській родині. До 1917 року жив у Римарівській земській „богадільні", де батько працював на посаді смотрителя (завгоспа). Одночасно батько на цій посаді працював і в лікарні. А мати працювала куховаркою. Серед бабів, що жили в богадільні, були талановиті оповідачі казок. Були й такі, що співали дуже добре українські пісні.

Від 1910-го до 1913 року я вчився в земській початковій школі, а від 1913-го до 1920-го – в Гадяцькій земській гімназії. Хоч навчання в гімназії провадилося російською мовою, проте всі учні розмовляли українською мовою. Деякі вчителі виявляли виразні українські симпатії. Учитель співів знайомив учнів із скарбами української народної пісні. А вчитель математики збирав учнів і читав їм байки Л. Глібова, а потім під його керівництвом влаштовували вечори інсценізації байок Л. Глібова.

Коли мені було 11 років, я прочитав „Кобзар" Т. Шевченка (видання 1908 року), який мене надзвичайно вразив. Революцію 1917 року я зустрів із великим захопленням. Став членом гуртка українознавства Гадяцької української шкільної молоді. В березні 1918 року в Гадяцькій гімназії відбулося урочисте Шевченківське свято, а в кінці 1918 року – переіменування „Гадячской мужской гимназии" на „Гадяцьку хлоп'ячу гімназію ім. М. П. Драгоманова". На цьому святі виступала Олена Пчілка з доповіддю „Спогади про М. П. Драгоманова".

У 1919–1920 роках я жив у будинку Драгоманова, в якому жила тоді й Олена Пчілка. Я щодня зустрічався з нею. Олена Пчілка в 1920 році подарувала мені книжку з дарчим написом – „Вельмишанованому Петрові Одарченкові на добрий спомин про близьке сусідство. Прихильна Олена Пчілка. Гадяче. 1920. 10.V".

В 1920 році День Шевченка проголошений був народним святом. В Гадячі відбулася масова демонстрація. Біля будинку гімназії учні зупинилися, щоб послухати промову директора гімназії. І саме тоді сталося щось непередбачене: один хлопець з-під поли чумарки витяг жовто-блакитний прапор – і всі стали співати „Ще не вмерла Україна". Раптом біля гімназистів з'явився комісар Шубін і наказав арештувати групу гімназистів. Втрутився завідувач Відділу народної освіти, який узяв усіх на поруки. Увечорі того самого дня в залі гімназії було влаштовано урочисте Шевченківське свято. На сцені бюст Шевченка був огорнутий жовтоблакитним прапором. Коли в залу ввійшли представники радянської влади, то розпорядник свята встигнув заховати жовту сторону прапора. Тоді Олена Пчілка розгорнула прапор, щоб видно було обидва кольори. Розлючений комісар Крамаренко порвав прапор. У відповідь на цей вчинок Олена Пчілка голосно вигукнула: „Ганьба Крамаренкові!".

1920 року я скінчив гімназію і одночасно Педагогічні курси. Восени 1920 року став студентом Полтавського відділу Харківського державного університету, але через чотири місяці змушений був покинути навчання, бо тяжко захворів. Після видужання почав працювати учителем у початковій школі на хуторі Мельниково-Кулебиному, за три кілометри від Римарівки. Восени 1923 року я став студентом Ніжинського інституту народної освіти.

У грудні 1926 року я поїхав до Києва, щоб зустрітися з Оленою Пчілкою і записати її спогади про Лесю Українку. Під час цієї зустрічі вона подарувала мені відбиток із журналу „Україна" (2–3, 1926 р.) із своєю статтею „Спогади про Михайла Драгоманова". На першому аркуші (чистому) цього відбитку Олена Пчілка написала такі слова: „Вельмишановному землякові, щирому надійному українцеві Петрові Одарченкові, – на спомин про Гадяче, – від Олени Пчілки".

1926 року я закінчив інститут і був залишений аспірантом при Секції української мови і літератури Ніжинської науково-дослідної катедри історії культури та мови. Моя наукова праця зосереджена була на вивченні життя і творчости Лесі Українки. Науковою працею керував проф. Є. А. Рихлік. За три роки аспірантури я виконав усі вимоги програми, написав дисертацію про творчість Лесі Українки, надрукував ряд праць в „Наукових записках Ніжинської науково-дослідної катедри історії культури і мови", в академічних виданнях „Література" за редакцією Сергія Єфремова, в журналі „Етнографічний вісник". З 1928 року почав читати лекції в інституті.

1 жовтня 1929 року мене заарештували, звинувативши в належності до контр-революційної організації, котра ставила своєю ціллю повалення радянської влади і відновлення самостійної України. Після шести місяців ув'язнення я був засланий на три роки в Алма-Ату. Під час етапу довелось побувати в різних тюрмах: у Лук'янівській у Києві, в Калузі, в Тулі, в Ташкенті та Алма-Аті. Після звільнення з тюрми почав працювати в бібліотеці Геолого-розвідувального управління Казахстану. Але скоро тяжко захворів на запалення легенів і одночасно на черевний тиф. Після тифу почались різні ускладнення: гострий міокардит, гострий суглобний ревматизм, запалення середнього вуха, тяжка операція – трепанація черепа. У такому стані пролежав майже півроку в лікарні. Після видужання став працювати на посаді старшого наукового співробітника Державної бібліотеки Казахстану. Я виконував тут обов'язки головного бібліотекаря Відділу каталогізації. Деякий час працював на посаді ученого секретаря Бюра краєзнавства, а пізніше завідувача бібліотеки Центрального краєзнавчого музею Казахстану. Крім того, викладав російську мову в Казахському медичному інституті. Коли до Алма-Ати приїхав уповноважений наркомосу України Горб для проведення українізації районів з українським населенням, мене запросили писати короткі статті для радіопрограм україн-

(Закінчення на стор. 19)

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

Мандрівна виставка народного одягу

ДІТРОЙТ, Миш. – Початки виставки народного одягу виводяться із першої половини 1970-их років, коли йшли приготування до відзначення 200-річчя США. Окружна управа СУА в Дітройті влаштувала у 1971 році виставку української ноші. Успіх виставки навів голову і членкиню 81-го Відділу СУА Дарію Яворівську і Олену Папіж на нову ідею: виготовити докладні зразки народної ноші в зменшених розмірах і одягнути їх на манекени та ляльки. Цю ідею підтримали членкині СУА Ірена Чучман, Тетяна Обушкевич, Софія Дольницька, Анастазія Стефанюк, Олена Ліськівська та Тетяна Назаренко.

Першою вимогою до здійснення задуму було знайти авторитетні підручники, з яких можна б дістати інформацію. Такими підручниками стали „Українська народна ноша" О. Кульчицької, „Український народний одяг" К. Матейка і „Українське народне мистецтво".

Першими були виготовлені ноші полтавки, гуцулки, яворівки та буковинки. Збірка скоро зростала і сьогодні нараховує 50 постатей. Між ними є з окремою дбайливістю виготовлені постаті князів св. Володимира Великого, Ярослава Осмомисла та княгині Ольги. Виставку доповнюють вишиті подушки, кераміка, писанки та різьба.

Виставка здобула визнання і ввійшла в програму відзначень 200-річчя США та 1000-ліття Хрещення Київської Русі-України. Виставка побувала також в Нью-Йорку та Торонто, але головним тереном влаштовування виставки був Дітройт і довколишні міста. Впродовж 20 років виставка була частиною нашої програми на етнічних фестивалях, конференціях, в міських радах і в численних школах, бібліотеках.

Експонати виставки

При виставці завжди чергують союзянки, які відповідають на запитання, котрим звичайно, немає кінця. Про цьогорічну виставку у великодньому місяці в Стерлінґгайтс докладні дописи зі світлинами помістили місцеві часописи. При підготуванні та переведенні виставок допомагали, крім вищеназваних, також Люція Ярема, Люба Федорко, Марія Базюк, Стефанія Дуб. Від своїх початків виставка перебуває під опікою Олени Папіж. Славна Капеля бандуристів ім. Т. Шевченка саме до неї звернулась в справі мистецького проєкту та виконання нових строїв в 1989 році.

Роман Лазарчук

Нові книжки Лесі Бризгун-Шанти

Леся Бризгун-Шанта видала дві нові книжечки для дітей „Про князя Лаборця та ще про мале вороня Миколу" та „Петрик і осінній Вітрик". Обидві книжечки на гарному папері, цікаво ілюстровані, писані літературною мовою, сприйнятливою для юного читача у нашій „діяспорній" країні. В них багато мудрости, котра, одначе, не буде приголомшувати дитячі голівки, тільки внесе до них світло, теплоту і щире зацікавлення. Книжечки можна придбати в крамницях „Арка" в Торонто, „Євшан" у Монреалі, в „Canadien Global Center", а також можна їх купити безпосередньо в автора, за адресою: L. Shanta, 98 Dewson St., Toronto, Ont. M6H 1H3 Canada. Тел: (416) 535-7334

Віра Ке

Щедрий дарунок мистця

КИЇВ. – Недавньої весни в Україну прибули 11 великих посилок з-за океану. Ними опікувався голова Державної служби контролі за переміщенням культурних цінностей через державний кордон України Олександер Федорук.

Посилки вагою у 170 кг через непорозуміння довго очікували на митниці летовища „Бориспіль". Нарешті довгожданий дарунок дістався до Національної спілки майстрів народного мистецтва України.

З хвилюванням розпаковувала мистецтвознавець Валентина Корнієнко дорогоцінні посилки від мистця Михайла Коргуна з м. Трой, Н. Й. У посилках було 15 живописних полотен, 58 різьблених у дереві творів, серед яких точені та інкрустовані бісером, перламутром, металом, оздоблені орнаментальним різьбленням вази, дві скульптури, три топірці з металу, 25 оригінальних писанок.

У виставковій залі Спілки була розгорнута виставка подарованих Україні творів почесного члена Національної спілки майстрів народного мистецтва України Михайла Коргуна, яка діяла цілий місяць.

Мистець з Америки дивував строго клясичними і дивними формами ваз, інкрустованими скринями та рахвами, грою темних і світлих зрізів коштовного дерева – все вражає високим рівнем художньої майстерности, новаторським підходом до естетики дерева. Вони одночасно схожі і не подібні до вироби українського стилю.

Експозиція Михайла Коргуна була збудована таким чином, що згруповані за стильовими ознаками вироби виявили різноманітність творчих підходів майстра до художньої обробки дерева. В одному випадку прекрасна токарна робота виявляє чарівну структуру дерева і тим ґарантує художню якість, в іншому – майстерне різьблення, чи інкрустація, яка вражає знанням давнього гуцульського орнаменту.

Окремий напрям виявляє об'ємне різьблення рослинних мотивів на поверхні тарілі чи вази. Залюбленість автора в історичну тематику виявляється у барельєфі „Святий Володимир" та живописному полотні „Похід Святослава".

Але зовсім новаторський винахід Михайло Коргун демонструє у мозаїці з дерева. Тут ми вбачаємо наявність особливої технології склеювання брусочків з різної деревини в один брус з наступним його точінням. Дивовижний ефект наскрізного орнаменту, коли його видно як зовні та із середини стінок вази, викликає захоплення. Такої досконалої за формою роботи з деревом в Україні ще не бачили.

Журнал „Народне мистецтво" у 1997 та 1999 роках розповів, що Михайло Коргун народився у 1924 році в селі Яцини Пирятинського району на Полтавщині. У 17 років насильно був вивезений разом з тисячами дівчат і хлопців на працю до Німеччини. Там, у таборі для „остарбайтерів", почав різьбити дерев'яні статуетки, які вимінював на хліб. По війні він залишився в Німеччині.

У 1947 році вперше взяв участь у художній виставці, де посів друге місце. У 1948 році одружився з українською дівчиною Марією та переїхав до Франції, де наполегливо працював в дереві. В 1952 році разом із сім'єю оселився у США.

Мирне життя, праця інструментальником на підприємстві загострила ностальгію за Батьківщиною, викликала побожне ставлення до традицій українського мистецтва. Він вів курси різьбярства в м. Трой. Тепер він активний учасник мистецьких виставок у США і Канаді.

Михайло Коргун став популярним на телеекрані. Широке визнання спряло отриманню ним у 1989 році високої державної нагороди США „Національна спадщина" (National Heritage Award). Після двох персональних виставок у Полтаві та Києві у 1992 році він став відомий в Україні. Особливої поваги викликає його книжка-посібник „Моя техніка різьби і точіння", видана у Полтаві (1999 р.), у якій він ділиться секретами своєї майстерности з українськими колегами. Видавництво „Мистецтво" видало про нього альбом „Михайло Коргун".

А у 1994 році М. Коргун був обраний почесним членом Національної спілки майстрів народного мистецтва України, а у 2000 році з подання Спілки він отримав високе звання Заслуженого майстра народної творчости України.

Михайло Коргун після виставки у Києві передав 100 своїх творів до музею в Полтаві на довічне зберігання.

Володимира Прядка,
Народний художник України,
член-кореспондент Академії
мистецтв України

Автобіографія

(Закінчення зі стор. 17)

ською мовою. Але в 1933 році влада з наказу спеціяльної комісії Л. Кагановича припинила українізацію. Були чутки, що представника НКО України Горба заарештували, звинуватили його в приналежності до УВО і розстріляли.

Ранком 6 грудня 1933 року українців, що були на засланні, звільнили зі заслання, а увечері того ж самого дня вони зібралися на помешкання Д. І. Коліуха, щоб відсвяткувати волю. Але воля була занадто коротка. Приїхав „чорний ворон", і всі були заарештовані. Шість місяців я просидів у в'язниці ГПУ. А потім мені оголосили вирок „тройки": три роки заслання в Уральськ. Я працював в Уральському педагогічному інституті на посаді викладача російської мови. Крім того, у бібліотеці Педінституту. На початку 1937 року був звільнений із заслання. Але раптом я одержав наказ про своє звільнення з праці в Педагогічному інституті – без зазначення причин звільнення. За порадою добрих людей, я виїхав з Уральська до своїх батьків. На селі тоді йшли масові арешти, починалась „єжовщина". Щоб не бути арештованим, я всюди їздив, шукаючи праці, але мене не приймали на тій підставі, що я був „колишній засланець". Кінець-кінцем поїхав до Курська. Не мав ні помешкання, ні праці. Ночував на станції, а пізніше знайшов куток у кухні в одного залізничника. З розпачу поїхав до Москви і подав скаргу голові Комісії радянського контролю сестрі Леніна М. І. Ульяновій. Відповідь я одержав через рік. Тим часом обставини змінилися, „єжовщина" проковтнула, нарешті, й самого Єжова. Мене прийняли на посаду викладача російської мови в школу для дорослих, а потім викладачем літератури середньої школи. Крім того, я мав тимчасову працю в Обласній бібліотеці. Курська бібліотека в 1939 році видала дві мої праці – бібліографічні покажчики про Шевченка і Шекспіра.

У вересні 1939 року я одержав призначення на посаду доцента Курського педагогічного інституту. Одночасно працював над дисертацією на тему „Лексика повісти Гоголя „Тарас Бульба". У червні 1941 року я одержав наукове відрядження в Інститут ім. Герцена в Ленінграді, де працювала проф. Є. С. Істрина, що керувала моєю дисертацією. Але через два дні у мене взяли пашпорт, викликали в міліцію і запропонували негайно виїхати із Ленінграду. 21 червня я приїхав в Римарівку до своїх батьків. А на другий день почалася війна. Згідно з наказом влади, я повернувся до Курська. Незабаром німці захопили Курськ. Якийсь тип доніс німцям, що в моїй книжці про Шевченка гостро скритиковано Гітлера. Німецька комендатура передала книжку голові міста Вегемановї. А той викликав мене і дав можливість негайно виїхати з родиною з Курська до Києва. (Проф. Р. Є. Вегеман перед приходом німців викладав в Курському педагогічному інституті і був моїм колегою).

У Києві я мав багато приятелів. Вони допомагали мені знайти помешкання і допомогу від Українського Червоного Хреста. Одного разу мене заарештувало ґестапо, підозріваючи, що я галичанин-мельниківець, який прибув із Заходу. Вияснивши, хто я і звідки прибув, гестапівці звільнили мене. Нарешті я дістав перепустку на Лівий Берег і прибув до своїх батьків у Римарівку.

20 серпня 1943 року я навіки покинув своє рідне село, своїх батьків. Спочатку я приїхав до Львова, а потім до Варшави, де став працювати викладачем церковно-слов'янської мови в Православній семінарії. В 1944 році прибув до Відня, став працюати літературним редактором органу УНО „Наддунайська варта". У квітні 1945 року приїхав до Баварії, де працював у бауера до приходу американців.

З листопада 1945-го до травня 1950 року жив у таборах Ді-Пі в Авґсбурзі та Ляйпгаймі. Далі провадив педагогічну, наукову і громадську працю. Кілька років був доцентом Православної Богословської академії в Мюнхені, викладав курс сучасної української літературної мови. В Українському Вільному Університеті в Авгсбурзі я прочитав спеціяльний курс лекцій на тему „Життя і творчість Лесі Українки". Був також редактором мови видань Української Вільної Академії Наук . Деякий час виконував обов'язки редактора мови газети „Українські вісті", був також членом редакційної колеґії газети „Наше життя" (Авґсбурґ). В цей час вийшла з друку моя книжка „Український правопис". За моєю редакцією і вступними статтями видано вибрані твори Шевченка, Лесі Українки і Л. Глібова. Я також написав для „Енциклопедії Українознавства" кілька статтей для розділу „Українська народна усна поезія". Я був обраний членом-кореспондентом УВАН. В Авґсбурзі я був також секретарем Спілки українських письменників і журналістів.

У кінці травня 1950 року я прибув до США. Перші місяці перебування в США були дуже тяжкі. Три місяці я взагалі не міг знайти ніякої праці. Потім працював на фабриці мідних ґудзиків. Коли я скалічив палець, мене звільнили з праці. Пізніше працював прибиральником на залізничній станції – від 12 години ночі до 8 години ранку. Зі мною разом працював тоді й Тодось Осьмачка. Значно легше стало, коли мені – завдяки президентові УВАН проф. М. О. Вєтухові – пощастило дістати стипендію від науково-дослідної установи, яка досліджувала різні аспекти життя в СРСР. Наслідком дослідження була розвідка „Тарас Шевченко в радянській літературній критиці". Ця праця була надрукована англійською мовою в науковому збірнику УВАН у Нідерляндах, у видавництві „Мутон", в 1962 році.

В 1952–1954 роках я працював у Бібліотеці конґресу США, а від 1955-го до 1973 року – в „Голосі Америки" на посаді перекладача і редактора. Вільний від праці час присвячував дослідженню творчости Тараса Шевченка, Михайла Драгоманова, Лесі Українки, Олени Пчілки та інших українських діячів, а також мови українців, що живуть в Америці. Понад 40 років я писав статті для українських енциклопедій на теми української етнографії і фольклору та історії української літератури. Був також журналістом, постійним автором газет „Свобода", „Українські вісті", „Народна воля", журналів „Нові дні", Визвольний шлях" та „Сучасність".

Я часто виступав із доповідями в УВАН, НТШ, а також на наукових шевченківських конференціях, влаштовуваних УВАН, НТШ та Українським науковим інститутом Гарвардського університету.

Я опублікував понад 88 статтей про Шевченка. Найважливіші: „Світова слава Шевченка" (1964), „Шевченко в радянській літературній критиці" (1962), „Тарас Шевченко і українська література" (1994). Про творчість Лесі Українки я надрукував 71 працю. Найважливіші: „Традиції Шевченка в творчості Лесі Українки", „Леся Українка і Шекспір", „Леся Українка і М. Драгоманів". До найважливіших праць належить праця над редаґуванням книги О. П. Косач-Кривинюк „Леся Українка. Хронологія життя і творчости". Остання праця про Лесю Українку вийшла в Києві під назвою „Леся Українка" (1994).

З історії української літератури я надрукував праці про творчість Івана Котляревського, Панаса Мирного, Олени Пчілки, М. Старицького, О. Олеся, Г. Чупринки, М. Ореста, О. Зуєвського, М. Понеділка, В. Симоненка, Л. Костенко та інших. Кілька статтей присвячено оглядові життя і творчости С. Єфремова, О. Білецького, Г. Костюка, Ю. Лавріненка, І. Кошелівця, Ю. Шевельова та ін. У Києві видано мою книжку під назвою Українська література" (1995). А також книжку „Видатні українські діячі" (1999).

З етнографії і фольклору я надрукував у 1-му томі „Енциклопедії Українознавства" 4 статті (1949), у 2-му томі (у словниковій частині) – 14 статтей (1955–1964), у 1-му і 2-му томах англомовної енциклопедії „Україна" – 17 статтей (1984–1985). В англомовних „Аналах" УВАН вмістив статті: „Огляд праць з етнографії й фольклору за роки 1957-1962-1963 та „М. Драгоманов як фольклорист" (1952). Докладніший статтю про М. Драгоманова я надрукував у журналі „Сучасність" (1972). У книзі „Фольклорний збірник Матвія Номиса" (Савт Бавнд-Брук, Нью-Джерзі, 1985) я надрукував статтю під назвою „Скарбниця українського слова" та багато інших.

За 1946–2002 роки я надрукував 144 праці на теми сучасної української літературної мови,зокрема „Український правопис" (Авґсбурґ, 1946), „Псування й засмічення української мови в Америці" („Нові дні", 1977-1982), „Русифікація України і боротьба за рятування української нації" (Лондон, Українська видавнича спілка, 1986), „Слововсполучення „На Україні" (Українська література в школі", 1903, 5-6), „Про культуру української мови" (Київ, „Смолоскип", 1997).

Статті публіцистичного характеру стосувалися головно питань громадсько-політичного життя діяспори. Я гостро виступав проти так званих „федералістів", які вели українофобну пропаґанду. У багатох статтях я викривав ворожі дії більшовиків, спрямовані проти українського селянства.

1991 рік був дуже тяжким для мене. Я чотири рази побував у лікарні. Але найтяжчим був 1998 рік. У п'ятницю, 13 січня, мене розбив параліч. Я не міг говорити, не міг писати, не міг ходити, не знав свого імені, не знав, як звуть моїх синів, мою дружину. Такий стан тривав до 2000 року. Але я поволі став одужувати і до мене повернулася здатність говорити, писати, працювати. І вже з 2000 року я написав до енциклопедії „Сучасна Україна" понад 40 статтей про видатних українських діячів. Крім того, я листувався з українськими письменниками, науковцями і родичами, які живуть на Україні.

За ввесь час своєї літературної творчости я надрукував 10 книжок і понад 665 статтей в різних журналах, газетах та збірниках.

Про мене видано такі книжки – Олександер Астаф'єв: „Петро Одарченко: штрихи до літературного портрета", Ніжин, 1990, 52 стор; Петро Сорока – „Петро Одарченко. Життя і творчість". Тернопіль, 1998, 226 ст.; „Петро Одарченко. Портрет вченого і дослідника. Статті, документи, листи". Передмова Івана Андрусяка. „Смолоскип", 1999, 256 стор,; Григорій Шанько. „У змаганнях за долю нації. Життя і літературномовознавча й наукова діяльність Петра Одарченка". З передмовою А. М. Дяченка і післямовою Миколи Степаненка. Полтава, „Полтавський літератор", 2000, 372 ст. Про мою літературну творчість писали В. Чапленко, Я. Рудницький, Ю. Шевельов, М. Вірний, І. Качуровський, Ю. Старосольський, М. Безпечний, П. Ротач, О. Астаф'єв, С. Гальченко, С. Козак, І. Кошелівець, В. Жила, В. Борисенко, Г. Дегна, Р. Кухар, Д. Нитченко, Г. Шанько, В. Сахно, С. Боднар, І. Лещенко, В. Косько, А. Дяченко, Г. Андрієнко, П. Сорока, Г. Костюк, В. Біляїв, А. Орел, І.

СПОРТ

УСО „Тризуб" влаштовує фестиваль у 12-ту річницю незалежности України

ГОРШАМ, Па., – У неділю, 24 серпня, УСО „Тризуб" запрошує українську громаду взяти участь у фестивалі в 12-ту річницю незалежности України, що відбудеться на оселі „Тризубівка". Фестин почнеться о 12:00 год. в полудне музикою оркестри „Карпати".

Програма відкриється спільною молитвою. А головна програма почнеться о 2:00 год. по полудні, коли виступлять танцювальні ансамблі „Волошки" (Філядельфія) та „Юність" (Нью-Йорк). Рівнож, голоси та інструменти головних виконавців бандуриста Юліяна Китастого (Нью-Йорк), та молодого співучого дуету „Сестри Орос" (Нью-Йорк), прилучаться до виступів оркестри „Гармонія" (Нью-Йорк), та соліста Юрія Мельничука (Україна).

Ведучі програмою, Андрій Щудляк та голова „Тризуба" Євген Луців представлять соліста хору „Прометей" Дмитра Терлецького, який заспіває національні гимни США та України. Виступить Український баптистський чоловічий хор (Філядельфія). Після програми відбудеться забава. Гратиме оркестра „Гармонія". На головній площі змагатиметься старша футбольна дружина „Тризуба" – „Українські націоналісти" проти дружини „СУМ-Крилаті" (Йонкерс). Управа „Тризуба" та її спортова ланка запрошують всіх на фестиваль. За дальшими інформаціями можна звертатися на тел.: (215) 343-5412 або в Інтернеті: www.tryzubsportscenter.org

Управа УСО „Тризуб"

Футбол

Донецький „Шахтар", якщо пройде другий груповий турнір Ліґи чемпіонів Европи, вже на наступному етапі відвідає Москву, де зустрінеться з місцевим „Локомотивом". Так визначило жеребкування третього кваліфікаційного кола Ліґи чемпіонів, яке відбулося 25 липня у Швайцарії.

Чемпіон України київське „Динамо" у третьому колі відбору найпрестижнішого европейського турніру гратиме з переможцем пари „Марібор" (Словенія) – „Динамо" (Загреб, Хорватія). Київській команді більше знайомий словенський „Марібор", з яким динамівці грали у груповому турнірі Ліґи чемпіонів у сезоні 1999-2000 років. На виїзді український клюб переміг з рахунком 2:1, а в Києві програв з рахунком 0:1. З хорватськими клюбами футболісти „Динамо" не зустрічалися. Донецький „Шахтар" з клюбами Росії у еврозмаганнях не зустрічався. Перші ігри відбудуться 12-13 серпня, а повторні 26-27 серпня. „Динамо" і „Шахтар" гратимуть спершу вдома.

Баскетбол

Шість українських клюбів 22 липня отримали своїх суперників у розіграші Евроліґи ФІБА та Чаші ФІБА-Европа.

Чемпіони України, баскетболісти маріюпольського „Азовмашу" за результатами жеребкування, яке відбулося у Мюнхені, потрапили до групи А. (у цій гупі також команди Росії, Греції, Туреччини, Франції, Бельгії, Боснії, Литви). Бронзовий переможець минулорічного чемпіонату столичний клюб „Київ" гратиме у групі С (Росія, Греція, Польща, Німеччина, Ізраїль, Фінляндія, Латвія).

У Чаші ФІБА-Европа Україна представлена відразу трьома командами: „Одеса", „Сумихімпром" та „Хімік" з Південного. У Чаші ФІБА-Европа серед жінок стартуватиме і чемпіон України запорізька „Козачка - ЗалК".

Перші змагання у Евролізі ФІБА відбудуться 14-15 жовтня, а Чаша ФІБА-Европа візьме старт 4-6 листопада у чоловіків та 21-23-го у жінок.

Шахи

Змагання Чемпіонату світу 2003 року з шахів між Русланом Пономарьовим (Україна) і Гарі Каспаровим (Росія) відбудуться з 18 вересня по 7 жовтня в Ялті, в санаторії „Росія". Проведення чемпіонату обійдеться в 9 млн. грн., в які входять як організаційні витрати, так і фонд нагород, який складає 1 млн. долярів США.

20 вересня: шаховий турнір

Шаховий чемпіонат УСЦАК 2003 року відбудеться в суботу, 20 вересня, на оселі "Тризубівка" в Горшамі, Па., недалеко від Філядельфії. Господар і спонзор змагань – УСО „Тризуб", Філядельфія. Система турніру: 5 або 6 турів за швайцарською системою, з контролем по 30 хвилин для кожного партнера на цілу партію (партії триватимуть не довше, як 1 год. кожна). Початок змагань о 12-ій год. опівдні.

Нагороди: перша – 200 дол., шахістам до 18 років – 100 дол. (нижче 2000 – 100 дол.). Нагороди за друге і третє місця будуть в сумах, які залежатимуть від числа учасників. Вписове – 25 дол. Просимо привезти комплекти шахів і шахові годинники. Турнір не підлягає американському рейтинґу. Докладнішу інформацію можна дістати на телефонах: (716) 852-7566, (732) 363-1589.

о. Мар'ян Процик, д-р Орест Попович,
ланкові шахів

КАРПАТСЬКИЙ ЛЕЩЕТАРСЬКИЙ КЛЮБ
в НЬЮ- ЙОРКУ
влаштовує з доручення
УКРАЇНСЬКОЇ СПОРТОВОЇ ЦЕНТРАЛІ АМЕРИКИ і КАНАДИ

ТЕНІСОВІ ЗМАГАННЯ в пам'ять ЗЕНОНА СНИЛИКА на СОЮЗІВЦІ

Від 30 серпня до 1 вересня 2003 року

(LABOR DAY WEEKEND)

ТЕНІСОВІ ЗМАГАННЯ

ЗА ІНДИВІДУАЛЬНІ ПЕРШОСТІ
УКРАЇНСЬКОЇ СПОРТОВОЇ ЦЕНТРАЛІ АМЕРИКИ і КАНАДИ на рік 2003
і за чаші

УНСоюзу, Союзівки, (в тому пропам'ятні чаші інж. Б. Рака, д-ра В. Гука, Я. Рубля і д-ра П. Харука), „Свободи", „The Ukrainian Weekly", Марії Душник і Константина Беня

та грошові нагороди, уфундовані Іваном Гинянським, власником фірми Віннер Форд

в поодинокій грі:
ЖІНОК (35 р. і вище),
ЧОЛОВІКІВ, СЕНЬЙОРІВ 35-44, 45-55 рр.
ЮНАЧОК, ЮНАКІВ 18 р. і нижче.

У змаганнях можуть брати участь змагуни (-ки), яких Т-ва є членами УСЦАК

Зголошення до змагань враз із вписовим по $15.00 приймає:

MR. GEORGE SAWCHAK
724 Forest Ave., Rydal, PA 19046

до 25 серпня 2003 р. Зголошення одержані після 25 серпня 2003 р. не будуть взяті до уваги турнірової комісією.

ТУРНІРОВА КОМІСІЯ:

Ю. Савчак, Ю. Попель, Ю. Грабець.

ПОРЯДОК ЗМАГАНЬ:

СУБОТА, 31-го серпня — год. 8:30 ранку на Союзівці: зголошення всіх змагунів і змагунок до турнірової комісії і початок змагань. В цей час учасники турніру отримають інформації про час і місце своїх перших змагань і розподіл дальших змагань в поодиноких групах. В разі дощу, всі учасники турніру мусять прибути до головного будинку Союзівки, де отримають інформації про час і місце змагань.

З уваги на короткий час турніру та велике число учасників, змагуни можуть голоситись тільки до одної конкуренції, яку зазначать точно на реєстраційному листку. Учасники, які не зголосяться в назначений час змагань будуть дискваліфіковані.

РЕЄСТРАЦІЙНИЙ ЛИСТОК — ДЛЯ ТЕНІСУ ТІЛЬКИ

Просимо витяти та вислати разом з оплатою $15.00
(Зголошення без вписового не приймається)

Чеки виписувати на: K.L.K. American Ukrainian Sports Club

....
1. Ім'я і прізвище
....
2. Адреса (по-англійськи)
....
3. Телефон
....
4. Дата народження
....
5. Конкуренція та група в якій змагун хоче брати участь
....
6. Клюбова приналежність

Пожертви на розвиток спорту в Україні просимо надсилатидо
УСЦАК
на адресу: 680 Sandford Avenue,
Newark, NJ 07106.

Червоне минуле...

(Закінчення зі стор. 5)

сумніву, важке завдання – і керівна еліта, вихідці з провінційної комуністичної бюрократії, загалом не впоралася з ним. Протягом 1990-их років ВВП України впав майже на 60 відс., а реальний середній дохід на душу населення впав більше, ніж на половину. Тривалість життя в Україні зменшилася. Загальна кількість населення щорічно зменшується приблизно на 350 тис. осіб. Падіння рівня особистих доходів та почуття загальної невпевнености в майбутньому позначилися на зменшенні кількости шлюбів та більш пізньому вступі в шлюб, зростанні кількості розлучень, покинутих дітей та абортів. Близько 60 відс. українських сімей мають лише одну дитину.

Економіка збільшила інтенсивність навантаження на довкілля, зросла її екологічна шкідливість. Наприклад, атмосферні викиди вуглекислого газу на одиницю економічного продукту знизилося у світі більш ніж на третину між 1950 і 1999 роками, тоді як в Україні цей показник між 1992 і 1999 роками зріс на 29 відс. і майже в 4 рази перевищив середньосвітовий. Політика уряду заохочує збільшення марнотратного споживання природних ресурсів, забруднення довкілля та імпорт енергоносіїв з Росії. Зрозуміло, що уряд несе відповідальність за таку короткозорість своєї політики розвитку, але й українські підприємці мусять розділити цю провину. На жаль, українські промисловці та підприємці – переважно вихідці із старої номенклятури, що захопили власність у свої руки, – переймаються переважно боротьбою з конкурентами в експлуатації застарілої промислової бази з метою одержати швидкі прибутки. Не дивно, що в Україні політичний вплив ідей сталого розвитку є дуже слабким. Гори публікацій про сталий розвиток були надруковані за останні десять років у всьому світі, але дуже мало з них – українською мовою. Невігластво щодо концепції сталого розвитку, навіть щодо її засадничих принципів, є типовим в Україні. Висвітлення переваг сталого розвитку та формування почуття нагальности переходу до нього повинні стати ключовими для будь-якої політики, яка має на меті попередити економічні, соціяльні та екологічні потрясіння в Україні. Прийшов час міняти курс.

Шлях уперед

Коли на початку 1990-их відкрилися двері для нових можливостей, Україна й інші країни постали перед необхідністю фундаментальної та суспільної трансформації. Засадничими є три принципи:

Наголос на позитивах. Надто часто проблеми довкілля та сталого розвитку виглядають для пересічних громадян як вибір між розпачем та повною безнадією, з одного боку, та повним вимиранням, з іншого. Для того, щоб питання сталого розвитку міцно увійшло до політичного порядку денного держав, воно має бути поставленим не просто як новітня політика охорони довкілля, але як спосіб удосконалити людське життя та покращити добробут у різних його вимірах.

Якісне управління. Це означає зробити владу прозорою, відповідальною та такою, що залучатиме до процесу прийняття рішень всіх зацікавлених учасників, з повним доступом до відповідної інформації. Оскільки рівень суспільного капіталу в Україні є незначний, а все суспільство перебуває в стані змін, реформа системи влади є якщо не передумовою для сталого розвитку, то, принаймні, процесом, що має відбуватися паралельно.

Не батіг, а коржик. В Україні слід робити більший наголос на стимулах та мотиваціях до сталого розвитку, ніж на адміністративному реґулюванні. Окрім того, що стимули мають позитивнішу природу, вони також сумісніші з ринковими реформами, які необхідні, щоб поставити економіку країни на міцний фундамент. До того ж, такі механізми є дешевшими й, вірогідно, викликатимуть менше опору та менше іґноруватимуться, на відміну від командно-адміністративних методів комуністичного минулого, що виявилися неефективними.

Українцям варто зрозуміти, що нинішня стратегія, яка покладається на зростання у застарілих галузях важкої промисловости та експорт первинної продукції, – протягом десятиріччя не зможе навіть відновити втрачений рівень життя людей, не кажучи вже про те, щоб забезпечити надійну основу розвитку економіки на довготривалу перспективу. Така кампанія просвіти в Україні має бути спрямована передусім на широку верству професіоналів середнього віку. Як тільки ці нові ідеї укоріняться серед цієї групи, вони зможуть поширитися й на інші верстви.

В сфері економічної політики Україні слід реформувати податкову систему.

Підвищення енерґоефективности є необхідною умовою сталого процвітання України. Україні також слід інтенсивно розвивати свої відновлювальні енерґетичні ресурси. Багато земельних угідь нині простоює, то ж існують значні можливості для підвищення продуктивності сільського господарства і для вирощування енергетичних рослин. Інші відновлювальні енерґоресурси, включаючи вітряні електростанції та міні-гідроелектростанції, також могли б зробити певний внесок до енерґозабезпечення України.

Міжнародна спільнота може допомогти, сприяючи розвитку справедливої міжнародної торгівлі. Україна має бути вільною розвивати свою національну економіку в першу чергу для внутрішнього ринку та робити вибір на користь міжнародної торгівлі лише тоді, коли це однозначно є більш вигідним для неї. Оскільки ж міжнародний інвестиційний капітал надходить передусім від або через фінансові інституції, що орієнтуються на традиційну модель розвитку, то він навряд чи буде доступним для України у значних розмірах або вільним від умов та обмежень, що несумісні з курсом на нову стратегію розвитку. Тож для досягнення нової якости Україні доведеться максимально спиратися на внутрішні потоки капіталу.

Сталий розвиток потребує провідника. Проте лише політичний рух може створити леґітимні основи для діяльности реформаторськи налаштованих провідників і чинити необхідний тиск для започаткування справжніх змін.

АДВОКАТ
ЯРОСЛАВ КУЗЕМЧАК

КОМПЕНСАЦІЇ І ВИМОГИ В НАСЛІДОК АВАРІЙ

- ✔ на роботі
- ✔ автомобільних
- ✔ в публічних місцях
- ✔ лікарських помилок

Перша консультація безплатна
Оплату беремо лише після виграші процесу про відшкодування

А ТАКОЖ:

- ВОДІННЯ під впливом алькоголю
- КУПІВЛЯ І ПРОДАЖ нерухомостей
- ПРОЦЕСИ цивільні і кримінальні
- ШТРАФИ
- РОЗВОДИ
- ЗАГАЛЬНІ КОНСУЛЬТАЦІЇ

WELT & DAVID
1373 Broad St., Clifton, NJ 07013
(973) 773-9800

Fregata TRAVEL SERVICE, INC.
250 West 57th St.#1211 Phone: (212) 541-5707
New York, NY 10107 Fax: (212) 262-3220

ECONOMY AIRFARES

Львів/Одеса
817 дол.+tax (round trip)
550 дол.+tax (one way)

Київ
670 дол.+tax (round trip)
515 дол.+tax (one way)

Restrictions Apply

ДАНТИСТИЧНИЙ КАБІНЕТ
• Коронки, містки, протези, послуги хірургічні • лікування парадонтози • дантистична косметика • вибілювання зубів
Кабінет відкритий в суботу.
Приймаємо основні види забезпечення.
LEONARD PATLUT, D.D.S.
1705 SPRINGFIELD AVENUE,
MAPLEWOOD, NJ • **(973) 313-0303**

LAW OFFICES OF
ZENON B. MASNYJ, ESQ.
Від 1983

- Серйозні персональні пошкодження
- Купно, продаж нерухомостей (Real Estate and coop closings)
- Репрезентування комерційної діяльности
- Securities arbitration
- Розводи
- Заповіти-офіціяльні завірення

157 SECOND AVENUE
NEW YORK, NY 10003
(212) 477-3002
(Тільки за попереднім домовленням)

РЕСОРТ НАД МОРЕМ
VILLA „LIDIA"
SUZANNA SAPOWYCZ
128 E. Crocus Rd.
Wildwood Crest, NJ 08260
Tel. (609) 522-3348

• РОЗШУКИ •

Ірина Павлух (дівоче прізвище) пошукує приятельку з Німеччини **ХРИСТИНУ ХРИСТИЧ** (дівоче прізвище), з якою втратила зв'язок через погублені листи. В 1948 р. обі працювали медсестрами в Мюнхені, в переселенчому таборі Функ Касерне Госпітал. У 1949 р. Христина еміґрувала до Канади і працювала в Гамільтоні. Правдоподібно виїхала з Канади до Америки. Буду дуже вдячна за будь-яку інформацію.
Моя адреса: Mrs. Irene Chor
13 Princess St., Lidcombe, N.S.W. 2141,
Australia. Tel.: **011-61-2-9649-1768**

• ЗНАЙОМСТВА •

Українка, вдова 57 р. бажає познайомитися з паном (65 і більше) для одруження.
Тел.: (609) 695-1230

Симпатична українка 42, 65/165 познайомиться із добрим, порядочним, симпатичним американцем українського походження для серйозних відносин, шлюбу.
Тел.: (845) 425-9436

• РІЗНЕ •

Ремонтуємо і переробляємо хати, помешкання, півниці, паркети, кафлі, шідрак, шпахлювання, малювання.
Тел.: **(201) 437-3227**
(646) 279-1910
Тарас

• ПРАЦЯ •

Потрібний працівник для позичкової „mortgage" компанії, висока комісійна винагорода, дуже добрі умови праці.
Тел.: (215) 396-7277
(Тільки для Філядельфії)

Потрібна українка до праці в домашньому господарстві
Тел.: (732) 583-4537

Потрібна українка до загальної домашньої праці з проживанням.
Тел.: (703) 239-0259 веч.
(703) 279-3530 вдень

Українка шукає працю по догляду за старшими людьми.
Тел.: (732) 928-2754 Стефа

• НА ПРОДАЖ •

Продається квартира у Львові, біля Політехніки – шість кімнат, капітально перебудована, модерна квартира розміром 270 кв. м. Дзвонити:
в Україні – 011-380-44-491-5133;
в США – 248-828-0296

ПАЧКИ В УКРАЇНУ

DNIPRO CO.

В наших крамницях можна придбати авіяквитки в Україну та з України, зробити візи до України.
До вибору 99 взірців хусток!
Телефонні картки: 100 хв. розмови із Україною за $10.

NEWARK, NJ	CLIFTON, NJ	PHILADELPHIA
688 Sanford Ave	565 Clifton Ave	1801 Cottman Ave
Тел.: (973) 373-8783 (888) 336-4776	Tel.: (973) 916-1543	Tel.: (215) 728-6040

Українська Федеральна Кредитова Кооператива
"САМОПОМІЧ"
Філядельфія - Скрентон - Трентон
Обслуговує і підтримує
Українську громаду від 1952-го року

ВСТУПАЙТЕ ДО НАШОЇ КРЕДИТІВКИ!
Для Вас *ВИСОКІ* відсотки на Сертифікатах,
***НИЗЬКІ* відсотки на позики і**
Взірцева Фінансова Обслуга

Головне Бюро:
1729 Cottman Avenue, Philadelphia, PA 19111
Tel: 215-725-4430 Fax: 215-725-0831
Toll Free: 1-888-POLTAVA (1-888-765-8282)
www.ukrfcu.com

Філії:
910 Henrietta Ave., Huntingdon Valley, PA 19006 (215) 379-0400
2307 Brown Street, Philadelphia, PA 19130 (215) 232-3993
477 Jeremiah Avenue, Trenton, NJ 08610 (609) 656-0802
207 River Street, Scranton, PA 18447 (570) 487-1947

ЗМІНА АДРЕСИ

❑ **„Свобода"** ❑ **„The Ukrainian Weekly"**

СТАРА АДРЕСА:

Число Відділу (якщо член УНС) ....

Ім'я і прізвище ....

Адреса ....

....

НОВА АДРЕСА:

Ім'я і прізвище ....

Адреса ....

....

Зголошення присилати до:
Svoboda/The Ukrainian Weekly
P.O.Box 280, Parsippany, NJ 07054

На зміну адреси проситься долучити $1.00
ПЕРЕВЕДЕННЯ ЗМІНИ АДРЕСИ ТРИВАЄ 1-2 ТИЖНІ

ЕНЦИКЛОПЕДІЯ УКРАЇНИ

універсальне джерело знань про Україну!

Це унікальне видання англійською мовою збагатить будь-яку бібліотеку, як приватну, так і публічну.

Том 1 .... 75.00 дол. (було 95 дол.)
Том 2 .... 75.00 дол. (було 95 дол.)
За ДВА ТОМИ – 130.00 дол.

Ціни включають пересилку. Замовлення разом з чеком або грошевим переказом надсилати на адресу:

UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, INC.
P.O.Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Мешканці Нью-Джерзі додають 6%-му податкові.

З волі Всевишнього дня 7 червня 2003 р. в наслідок нещасливого упадку відійшов у вічність на 90-му році життя найдорожчий МУЖ, ТАТКО, ДУСЬО і ПРА-ДУСЬО

бл. п.

інж. ВОЛОДИМИР ДЕЛЬКЕВИЧ

колишній інженер у Львові, Мостах Великих, а прибувши до Америки працював у „State of NY Monroe County і Pure Waters". Був теж довгі роки директором і позичковим чиновником в Українській Кредитовій Спілці в Рочестері, Н.Й.

В безмежному смутку залишені:

дружина – ЛЮБА з дому ВЕНГРИНОВИЧ
доньки – НЕОНІЛЯ (НОНА) КРАВС
– АДРІЯННА з мужем БОГДАНОМ
внуки – РОМАН КРАВС з дружиною ТАМАРОЮ і сином КАСІЯНОМ
– АДРІЯН з дружиною ОКСАНОЮ і донями МАЄЮ і ТАЛЕЮ
– НАДЯ АДАМС
кузини – ЛЮБА ЛЕВИЦЬКА в Монреалі
– ВОЛОДИМИР ЛЕВИЦЬКИЙ в Лексінґтоні
родини у Львові і Польщі.

ПОДЯКА

Цією дорогою складаємо щиру подяку Всім, що прийшли віддати останню прислугу Покійному і відправити Його на вічний спочинок.

Дякуємо за участь в похоронних відправах, за Служби Божі, за особисті, телефонічні співчуття, квіти та пожертви в пам'ять Покійного.

Складаємо щиру подяку о. парохові Кирилові Анджелов за відвідини Покійного в шпиталі та уділення Св. Тайн в часі Його тяжкого болю, як також за відправи і прощальні слова під час Служби Божої.

Сердечна подяка приятелеві довгих років Високопреподобному. о. протоігуменові оо. Василіян – о. Домінікові Стареправо за приїзд до Рочестеру і відправу Служби Божої в церкві св. Йосафата та Панахиду над гробом пок. Володимира, з о. парохом Кирилом Анджелов.

Подяку сердечну висловлюємо нашим приятелям з ближчих і дальших місцевостей п. Дарії і синові Александрові Тишовницьким за приїзд, щоб попрощати на вічний спочинок Покійного, як теж п. Савчак і доні Марті Кравс з Клівленду, родині Farias, з Нью Джерзі, п. Н. Ґуран і Христі Венґльовській, п. Іскало з Бафало.

Дякуємо тим, що несли труну, як теж власникові похоронного заведення „Paul Harris" за взірцеве переведення похорону.

Наша щира подяка п. Романові Куцілеві за теплі слова про Покійного під час тризни, як рівнож за щедрий дар Українській Кредитовій Спілці для дітей Чорнобиля і квіти. Від родини склали подяку доньки Неоніля, Адріянна і внук Роман .

В пам'ять інж. Володимира Делькевича пожертви зложили:

НА СЕМІНАРІЮ В БРАЗИЛІЇ:
300 дол. Люба Делькевич;
по 150 Неоніля Кравс, Адріянна Делькевич, Studio Inc. Kraus/LeFevre;
по 100 Володимир Левицький, д-р Ігор і Арета Захарій, Роман і Т. Кравс, Mr. and Mrs. Farias;
по 50 Ст. і Орест Павлович, З. Ґуран.

НА СИРІТ В УКРАЇНІ:
300 дол. Люба Делькевич;
100 Mr. and Mrs. Frank Grad;
по 50 Т. Шутер, Л. Левицька, Lynda Lamb, Heidi Kotkas;
по 25 Н. Ґуран, Н. Бабюк, А. Чорнобил, М. і Г. Тицькі, Lynda Danahue;
по 20 Ірина Михайлюк, М. Т. Сверида, Х. Венґльовська, Х. Вагенблес, Mr. and Mrs. Bailey;
10 Ольга Ганушевська.

НА СЛУЖБИ БОЖІ:
Н. Ґуран, Ю. Д. Ганушевські, Т. Шутер, Любов Цегельська, п. Сміт, Лідія Касін.

КВІТИ ПРИСЛАЛИ:
Mr. and Mrs. Farias, д-р Ігор Захарій, п. Хвесики, Марта Кравс, п. Савчак і Українська Кредитова Спілка.

НА ПЛАСТ В УКРАЇНІ:
120 дол. Люба Делькевич;
по 100 Нона Кравс, Адріянна Делькевич, Роман Кравс, Марта Кравс;
по 50 Т. Шутер, Х. Венґльовська, У. Савчак, п. Ґалуга, Ігор Гошовський;
30 Оксана Лонкевич;
по 25 Христя Ковч, п. Олексин, Л. Телега, п. Коба, п. Павлович, Т.М. Бабюк, К. Лялька, У.М. Бабюк.

НА УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ:
по 200 дол. Люба Делькевич, П.Д. Іскало;
50 проф. В.М. Пелишенко;
по 25 п. Руснак, п. Ганушевські, п. Бах, п. Чехович;
по 20 Л. Домбчевська, В. Б. Білан;
по 10 О. Ганушевська.

НА ЦЕРКВУ СВ. ЙОСАФАТА:
200 дол. родина Делькевич і Кравс;
70 Xerox Corp.

Нехай Всемогучий Господь винагородить Всіх, хто в часі нашого, смутку і горя прийшли нам з порадою і поміччю.

Дружина Люба,
доні Ніля і Адріянна,
внуки Роман, Адріян і Надя з родинами.

ОБ'ЄДНАННЯ КОЛИШНІХ ВОЯКІВ УПА США І КАНАДИ ділиться сумною вісткою, що у дотепер невияснених обставинах, кілька місяців тому назад, відійшов у вічність

бл. п.

МИХАЙЛО БЕРЕЗИНСЬКИЙ

псевдонім „Славко".

Задля скупих інформацій про Покійного, відомо, що народився він 20-го вересня 1920 року в селянській родині на Володавщині. Від 1939 року член ОУН, а згодом, від грудня 1944 року член збройного підпілля, старший вістун УПА, районовий провідник 3-го району в Надрайоні „Левада" на Володавщині.

15 серпня 1948 року, з групою Івана Шамрика „Чуба" вирушив у рейд на Захід; 19 жовтня цього ж року дібрався до Західньої Німеччини, звідки, по якомусь часі виїхав до США й поселився на постійний побут у Філядельфії.

У молодшому віці був активним членом Управи Станиці Об'єднання Колишніх Вояків УПА США і Канади, та членом Суспільної Служби Комбатанта. Жив самітньо спокійним життям і так „спокійно" відійшов у вічність у невияснених обставинах.

Вічна Йому пам'ять!

ДРУЗІ ПО ЗБРОЇ

У четвер 24 липня 2003 р. з волі Всевишнього упокоївся в Бозі після довгої і тяжкої недуги старшина української дивізії „Галичина"

бл. п.

ЯРОСЛАВ ОВАД

нар. 9 листопада 1920 р. у Львові

Коли наближалася війна його родина переселилася у 1939 р. до Старого Самбора, де пок. Ярослав закінчив Академічну гімназію у Львові і вступив на Львівську політехніку. Через воєнні дії політехніка була закрита. Тоді він, ідучи за покликанням серця та юнацького романтизму пішов добровольцем до дивізії „Галичина", де служили національно свідомі українці.

У дивізії він дістав досконалий військовий вишкіл, який добре описав у виданих споминах „Бо війна війною" про свою участь у війні аж до полону й утечу з полону до Франції.

Перебуваючи два роки в таборі полонених у Ріміні, він вивчив італійську і французьку мови. У 1946 році пок. Ярослав одружився з Романою Сушко, дочкою полковника української армії Романа Сушка. У Франції народилися дві дочки Христина і Ярослава.

Після революції в Росії колишні українські січові стрільці зорганізували нову формацію, січові стрільці, де покійний Сушко служив до кінця війни. Після війни колишні старшини зорганізували революційну організацію УВО, в якій полковник Сушко працював на провідних місцях аж до своєї трагічної і невиясненої смерти. Коли наша еміграційна спільнота політично поділилася покійний Ярослав Овад відійшов від громадського життя і жив з родиною у Гантері аж до смерті.

У смутку залишилися:

дочки – ХРИСТИНА
– ЯРОСЛАВА з чоловіком КЕНОМ
– ЛІЛІЯНА
сестра дружини – СВІТЛАНА МАСЛІВЕЦЬ
кузин – ОСИП ЗАЧКО
внуки – КАРОЛІН, ДЖЕНІФЕР, НАТАЛІ-КЛЕР
правнуки – АЛЕКСАНДЕР, ТЕО
сестрінки – ДАҐМАРА, ОКСАНА, НАТАЛКА, ЯРОСЛАВ, ЗЕНЕК і ОРЕСТА
та ближча і дальша родина в Америці, Канаді, Европі і Україні.

Вічна Йому пам'ять!

За мову і зміст посмертних оголошень і подяк редакція не відповідає

ГОЛОВНА УПРАВА
ОБ'ЄДНАННЯ КОЛИШНІХ ВОЯКІВ УПА США І КАНАДИ

висловлює щирі співчуття синові РОНАЛЬДОВІ,
та ближчій і дальшій РОДИНІ
з приводу відходу у вічність

бл. п.

ОСИПА ТРУША

Офіцера Американської армії, довголітнього члена багатьох громадських організацій, доброго приятеля Об'єднання кол. Вояків УПА США і Канади.

Вічна Йому пам'ять!

Подаємо до ласкавого відома усім членам нашої родини, нашим приятелям, сусідам і знайомим, що дня 14 липня 2003 р. несподівано відійшла зі світу

бл. п.

НАДІЯ з КОТОРОВИЧІВ ГАЛЬЧЕВСЬКА-ДИДИНСЬКА

нар. 4 серпня 1911 р. в с. Гостинне, Грубешівського р-ну на Холмщині.

У безмежній скорботі залишились:
КОНСТАНТИН – муж
РОМАН і ЮРА – сини
ЛІНДА – синова
АНДРІЙКО і МИХАСЬ – внуки
КОНСТАНТИН і РУСЛЯНА ТИМЧЕНКИ і їхня доня МАРТУСЯ
ближчі і дальші рідні в Україні, Америці, Н. Зеляндії, і у Канаді сущі.

Вспомнім Її у наших молитвах:
„Со святими упокой, Христе, душу Раби Твоєї".

ПРЕЗИДІЯ УКРАЇНСЬКОГО ПАТРІЯРХАЛЬНОГО СВІТОВОГО ОБ'ЄДНАННЯ
І КРАЙОВА УПРАВА УКРАЇНСЬКОГО ПАТРІЯРХАЛЬНОГО ТОВАРИСТВА В США
діляться сумною вісткою з членами й українським громадянством, що 23 липня 2003 р. в одній із лікарень Торонто на 92-му році відданого служіння Христовій Церкві життя перенісся у Божу вічність

св. п.

Преосвященніший Владика

ІЗИДОР (БОРЕЦЬКИЙ)

великий подвижник ідей Патріярха Йосифа, оборонець прав УКЦеркви, прихильник та оборонець патріярхального мирянського руху. Був першим єпископом УКЦеркви на престолі Торонто, на якому віддав 55 років архиєрейського служіння, розбудувавши епархію духовно-релігійно і культурно-суспільно, а також допомагав фінансово ставати Церкві з колін в Україні. Від дня священичих свячень, які прийняв 17 липня 1938 р. з рук Владики Діонізія Наряді Крижевацької Епархії, у Мюнхені, Німеччина, віддав 65 років відданого священичого служіння. Владика Ізидор приїхав до Канади на доручення Слуги Божого Андрея, де служив у різних українських парафіях Канади і був все мило бачений і люблений вірними.

Владика народився 23 жовтня 1911 р. у Острівцях, що на Теребовельщині, де закінчив середню освіту, а богословські студії студіював на Богословській Академії у Львові, які завершив на Мюнхенському Університеті.

Смерть Владики Ізидора, це велика втрата для УКЦеркви. Наше глибоке співчуття складаємо Главі УКЦеркві Патріярхові Києво-Галицькому Любомирові Кардиналові Гузареві.

ПОХОРОННІ ОБРЯДИ завершив Патріярх Любомир при співучасті владик і священиків.

У п'ятницю 24 липня був відправлений Парастас у церкві св. Миколая, а 25 липня була відправлена Заупокійна Архиєрейська Св. Літургія у катедрі св. Йосафата.

Тлінні останки Владики Ізидора похоронено на цвинтарі Mount Peace, у Mississauga, біля батьків.

Хай світла пам'ять про Владику Ізидора іде з роду у рід.

Вічна Йому пам'ять!

Ділимося сумною вісткою, що 2 червня 2003 р. відійшов у вічність у Сидней, Австралія, наш найдорожчий МУЖ, ТАТО і ДІДУСЬ

бл. п.

МИКОЛА СТРОКОН

нар. 6 червня 1910 р. у Львові, Україна.

У смутку залишилися:
дружина – СТЕФАНІЯ СТРОКОН з дому ШУХЕВИЧ
доня – ІРЕНА
син – д-р АНДРІЙ СТРОКОН з дружиною АННОЮ
внуки – МАКСИМ, ТОМ, АДА і НІКІ
та ближча і дальша родина Строконів і Шухевичів.

Вічна Йому пам'ять!

Ділимося сумною вісткою, що 11 липня 2003 р. відійшла у вічність наша найдорожча МАМА, БАБЦЯ і ПРАБАБЦЯ

бл. п.

КАЗИМИРА ІВАСЬКЕВИЧ

нар. 1 березня 1908 р. в Комарні, Україна.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в суботу, 19 липня 2003 р. в українській католицькій катедрі св. Йосафата в Пармі, Огайо, а відтак на цвинтарі свв. Петра і Павла в Пармі.

В смутку залишилися:
сини – ІВАН
– МИРОН
внуки – ДАНИЛО, ЛЮБА, ПЕТРО
та правнуки.
Родина дякує всім за слова співчуття і присутність на похороні.

Вічна Її пам'ять!

РЕКЛЯМА • ОГОЛОШЕННЯ • ПОВІДОМЛЕННЯ • *Марійка Осціславська 973-292-9800 #3040*